

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2007

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 10.10.2008. године

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **Оптужени Илија Јуришић,**
- **Адвокат бранилац оптуженог Ђорђе Дозет.**
- **Није приступио бранилац оптуженог адвокат Стеван Протић, који ће по обавести.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте укључили микрофон па морам ја да констатујем.

Који ће касније, у току поступка приступити.

Присутни су сведоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати сведоке молим вас.
Сведоци Хлодик Здравко ко је? Нонковић Уго.

Присутни су и сведоци Хлодик Здравко, Нонковић Уго.

Није приступио сведок Божица Радевић, позив уредно примио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека остане само сведок Нонковић Уго.
Бићете позвани накнадно.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок *НОНКОВИЋ УГО.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Нонковићу, добар дан.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били саслушани у претходном поступку од стране истражног судије, да ли има неких измена у ваших личним подацима?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема.

Сведок Нонковић Уго са личним подацима као у претходном поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте нам ближе личне податке, да чује ово веће. Ви сте рођени?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Рођен 13.маја 1945.године у Сплиту, Република Хрватска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Од оца Лида и мајке Марије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште је где?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Сада моментално у Крагујевцу улица Воје Радића број 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Пензионер, ако је то занимање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих вас замолила да прочитате текст заклетве.
СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом
будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је
познато нећу прећутати.

Сведок упозорен, опоменут заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви остајете код исказа који сте да ли
14.05.2007.године у претходном поступку?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: У потпуности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Испричајте нам везано за извлачење
Тузланске колоне 15.маја '92.године, шта се то догодило, дакле
интересује нас тај догађај у Тузли. Где се ви налазите маја месеца
'92.године?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јел могу прије тога нешто да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, реците.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Жалосно је што после 16 година се
покреће овај поступак. '92.године, када смо изашли из Тузле предлагали
смо да се релевантни чиниоци покупе, тад смо били у Ћуприји и да се
комплетна документација формира, нико нас није чуо, коме је било у
интересу да гура ствари под тепих или у име чега у име кога не знам,
сада после 16 година ја треба да се сетим нечега што сам упорно, да вам
право кажем покушавао да заборавим, не због тога што је нешто
срамота што сам урадио, него управо да слике ужаса из своје главе
избришем. Сад после 16 година ја треба да се сетим нечега, ја имам 62
године, ја више не могу да повезујем имена и презимена и ликове људи.
Ипак је време и заборавља се доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Нонковићу разумем, наравно,
наравно велика је временска дистанца.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Управо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све то разумем, али чега се сећате ви ћете нам
испричати.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ја сам био у Тузли у команди 17 корпуса,
био сам начелник саобраћајне службе, по чину сам био пуковник, моја
одговорност у том времену била је регулисање саобраћајних транспорта
у зони одговорности 17 корпуса. Та зона је била од Тузле, Дервенте до
Мађарске границе, овамо Славонски брод и овамо Дунав. Цело време
сам провео у Тузли, покојни командант Сава Јанковић ме је задужио кад
је почело, пре него што је он отишао, да останем у Тузли до задњег дана
ради контактирања са општинским структурама, тако да сам ја када је

донешена одлука да се, после предислокације јединица, када је команда корпуса један део отишо у Бијељину а један овамо у Подновље, ја сам остао у Тузли са пар старешина и групом од 10-12 војника у команди корпуса, то су углавном били војници из центра везе. Старешине су један по један нестајале, неки су се поздрављали, неки су одлазили из разумљивих разлога, свако је ишао тамо где му је било безбедније. Ја сам морао да останем јер такво ми је било наређење, 15.маја смо имали састанак у сали Дома армије, на том састанку био сам ја, био је Ранко Дубајић командант 92.моторизоване бригаде и била су два члана општинског Кризног штаба, сад не знам поименице ко је био, углавном двојица су била. Договорили смо се да ће извлачење јединица из Тузле односно ПВ објеката у Тузли бити коректна, мирна, без екцеса и с наше стране према граду и од стране структура града према нама, значи да нема никаквих проблема. И тако је и било тај дан.

Било је спорадичних пуцњава на зграду команде, имали смо екцес један кад су падобранци дошли да извлаче породице pilota, међутим ми смо их врло брзо заједничким снагама смо то некако утишали, смирили, породице су изашле из команде и отишле на аеродром Дубраве, и ја сам остао са војницима, било је 8 или 9 војника. 16., сам отишо, обишо ону зграду команди и цело време смо били ту, нисмо мрдали нигде, очекивали смо неко наређење да се регулише наш статус. Поподне негде око, у ствари негде око један сат звали су ме војници који су у подруму горе гледали телевизију каже нешто се чудно дешава на Брчанској Малти, то је раскрсница у Тузли, раскрсница пута која иде из центра града, касарне Хусинска буна и овамо према Славиновићима, према излазу из Тузле. Отишао сам доле и на телевизији сам видео колону која је већ била у покрету да се окреће и враћа према Хусинској буни, према касарни, није ми било ниша јасно, везе нисмо имали јер су везе у међувремену прекинуте, спикер телевизије Тузла је преносио то и нешто је причао како србо-четничка војска мора да се врати овамо, онамо и ту је прекинут коментар, војска се вратила, слика се угасила.

Били смо у касарни и негде око, били смо у команди и око 19 часова поновило се, 10 до 7, 7, тако, више не памтим, опет ме војник звао и каже дођите да видите шта се дешава, сишао сам доле и погледао сам, а претходно смо чули неке нејасне детонације и неке експлозије, нисмо знали шта је, претпоставили смо да није опет дошло до неког сукоба, међутим погледали смо и слика на телевизор у команди показивала је колону која је нападнута. Горела су возила, гореле су, на Брчанској Малти, горела је једна цистерна одмах поред стамбене зграде, од те цистерне запалио се један или два стана. Пуцњава је била жестока,

и тада сам чуо први пут војнике који су били склоњени у Шипадовом салону да траже помоћ, да траже да се прекине паљба, да се нешто уради да би се помогло људима.

Желимир, не знам презиме, човек који је радио у радио Тузли, који је био посредник у тим, који је преко телефона и преко радија нешто ту радио неку везу, и успео сам ја да добијем везу са њим, па преко њега и онда сам реко да ћу ја да дођем по те људе. Да ћу да дођем на Брчанску Малту, да ћу доћи у салон и упутио сам преко радио Тузле апел војницима да тамо где су склоњени остану, да не напуштају склоништа јер из те колоне доста људи изашло из возила, посакривало се по улазима, по подрумима, неким приватним становима и чисто ради тога да се ти људи заштите рекао сам им немојте нигде да мрдате, останите ту, немојте да пуцате, јер више не видите на кога нити видите ко на вас пуца, значи склоните се, једноставно будите мирни и сачекајте да даље решавамо ситуацију па ћемо видети шта ћемо урадити кад ујутру сване дан.

Ја сам око осам сати дошо у Шипадов салон, испред Шипадовог салона је било 6, 7 војника који су били мртви, у проласку код Брчанску Малту, у том тињању видео сам и лешеве војника који су били у возилима и поред возила, мислим нисам мого да бројим јер нормално, нит је било време ни место, ни моменат, само сам погледао и од тад памтим тај смрад који ме пратио доста дуго. Био сам у Шипадовом салону целу ноћ са једним припадником МУП-а који ми је додељен као лична пратња јер сам тражио то да неко мора да гарантује моју безбедност ипак од команде корпуса до Брчанске Малте има неки километар и нешто, без возила, без ичега, а и раније ми је било прећено, тако да сам тражио неку гаранцију и инстистирао сам преко ових МУП-оваца који су били испред команде корпуса да ми неко дође и дошо је један човек који је био самном целу ноћ. Ујутро у току ноћи смо неке људе који су били теже рањени евакуисали из, евакуисали смо их у болницу на Градину, и ујутро смо почели преговоре са општинском власти са кризним штабом, са ђаволом црним да некако покупимо те људе да се извуче шта се може извућ, да се спашава шта се може спасит. Ујутру сам и обишо, ја сам набројао 49 лешева, звао сам ове из тамо, они то зову комеморативни центар, да дођу да покупе то, да људе склоне са улица, било је возила, памтим док сам жив слику војника који је наслоњен на изгорели точак, он изгорео, да се није могао разликовати он од точка.

Посебно ми је било тешко што, после ми је лакнуло кад сам видео један пинц гауер их Хитне помоћи који је био потпуно изгорео а знао

сам да су унутра биле три девојке које су биле болничарке, међутим после су рекли да су спашени, да нису погинули.

Углавном било је једно десетак возила изгорених, уништених, експлозијом, рафалима и тако даље. Око Брчанске Малте било је, ископани су заклони што упућује да је то све било припремљено, да је било организовано, касније правдање да је војска отворила паљбу прва, да је пуцала сасвим су сулуда и нетачна јер командант Дубајић је спаковао колону онако како би је спаковао сваки нормалан човек и потрудио се да та колона буде урађена по свим правилима уз гаранцију, јер су нам дали гаранцију да неће бити екцеса, да нису ништа рекли сигурно би другчије изашли ми, сигурно, исто као што смо 21., изашли са аеродромском колоном, кад смо запосели раскрснице борбеним возилима, кад смо дигли авијацију, кад смо триста ђавола урадили да се Брчанска Малта не понови. Тако да касније пребацивање кривице на војску да је војска то урадила није тачно, војници седе у возилима један напред другог, леђима окренути вањској страни возила, оружје између ногу стоји, значи како је мого да пуца, требао је да се окрене позади да пуца у возило које иде према њему или да наслони пушку на колегу који седи преко пута. Уопште немогућа ситуација за дејство и ми смо негде око 2 сата успели да покупимо, добили смо један зглобни и један соло аутобус, и успели смо нешто возила да што је било исправно то су нам дозволили ови из Патриотске лиге и не знам како се већ зову, јер је то било малтене отимање око возила са њима.

И онда смо око 2 сата, ја сам ишо на челу са представницима кризног штаба, отпустили смо тих десетак, дванаест возила, отпустили та два аутобуса, кад су дошли до Славиновића, односно излаза из Тузле, ја сам се вратио назад. Вратио сам се назад из простог разлога што сам обећао војницима да их нећу оставити, тих осам војника који су били у команди корпуса, ја сам се морао вратити по њих, па таман да ме убију, јер обећање је обећање. Са тим војницима сам изашао 21., пребацио сам се онда на аеродром Дубраве и са војницима стим сам изашао са аеродромском колоном 21.маја. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте говорили о томе да сте видели да се колона прва окреће и да се враћа назад, да ли сте у том моменту чули да ли је било неке пуцњаве?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било никакве пуцњаве?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Није се чуло, сад да ли је било, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте о овим породицама, где су те породице биле смештене, ових пилота, где су они?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Породице пилота су тај солитер где су становали они, одмах иза команде корпуса и они су послали једну екипу падобранаца да их извуку, да их доведу на аеродром Дубраве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, да ли су то породице пришле команди корпуса?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Биле су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Код нас у команди корпуса јер возила су нападнута и онда смо их ми ставили код нас у команду корпуса док нисмо завршили преговоре са овима да се окану, да не пуцају и да буду мирни, да се ради о женама и деци, шта ја знам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то отворио ватру на њих?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: У сваком случају њихова територијална одбрана, како су они звали, Патриотска лига, територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ским ви сте успоставили контакт да се прекине?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Било је ту ових припадника резервност састава МУП-а и из Центра јавне безбедности који су на неки начин као надгледали а нису гледали ништа, пуштали су да се дешава шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле се то пуцало, јесте ли ви видели?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Пуцало се из хотела Тузла, и пуцало се из школе, са крова школе, Виша педагошка, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У које је то време отприлике било када се то догодило?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: То је било поподне негде око 16, 17 више сам изгубио и појам о времену, то је било, они су дошли негде око 14 часова, и покупили су те породице, знате ове жене, деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То све говоримо о 15., јел тако?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да, да, и док су они њих све покупили, овамо, онамо, ови су отворили ватру, онда је било, убацили смо их, тек увече негде, кад је пао мрак добро, онда смо их евакуисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, тада, јесте ли звали неки штаб, кога конкретно сте звали кад сте говорили о томе да се прекине са паљбом?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па ја сам звао, покушао сам да добијем Мешу Селимовића, међутим њега нисам мога добит, зато што су они извукли, из општине се дислоцирали у Институт Крека, то је на периферији Тузле, али сам онда добио Центар јавне безбедности, ту је био Неша неки, начелник центра, па сам онда преко њега и звао сам, не знам више ни кога сам све звао, јер су ови дечаци доле средили неку

вањску везу да можемо да зовемо и имали смо тај телефон и ако је било пресечено у, нисмо имали ову директну везу и онда ови дечаки што су радили у центру везе су некако бирали неке парице и нашли су неку живу парицу за коју нико ваљда није знао и онда смо тако могли да комуницирамо и да чујемо и да будемо чујени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када, у ком моменту вам се укључују те телефонске везе?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па то је било негде поподне, негде 16, 17 часова 15., јер војне везе су биле у прекиду, ми нисмо могли да добијемо везу са Бијељином, пошто је у Бијељини била команда корпуса, и била је један део овамо лево, тамо према Босанском броду, у два дела је била подељена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се у то време налазите у команди корпуса?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: У Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је удаљена отприлике команда корпуса од касарне?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па има једно километар ипо, два, оно улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете да опишете како је то изгледало, рекли сте да је било нешто необично, јел можете да опишете како је изгледало у том делу града, да ли сте приметили нешто било шта да је било необично?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: У ком делу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту где сте налази команда корпуса?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Није било ништа верујте, то је команда корпуса, Дом армије, хотел Тузла и та школа су били овако да кажем скрајнути из центра Тузле, више су били оријентисани према обилазници из Тузле. Био је да кажем миран крај, ту су биле зграде старешина, ту су старешине становали, углавном пилоти у ова два солитера, тако да на неки начин било је стварно мирно, није било никаквих екцеса, није било неких проблематичних ситуација које би захтевале нешто, чак је команда корпуса док није дислоцирана функционисала сасвим нормално без обзира на промене које су се дешавале, није било провокација, није било овога, онога. Међутим како се ова команда корпуса раздвојила кад је отишла онда су тако појачани притисци, не можете да купите хлеб, не можете да добијете ово, прекину вам везу ову, прекину везу, значи само оне неке ситне провокације без неких, без оружја, без пуцњаве, без овога, док није дошло то време 15. 16., кад су почеле те пуцњаве и оружане провокације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте гледали преко ТВ-а?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте ли приметили да је нападнута колона?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се чула пуцњава и како сте ви чули?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Чула се рафална, чула се и рафална и појединачна пуцњава, ово говорим за увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Чула се и рафална и појединачна пуцњава, јер оно је уживо пренос био, као фудбалску утакмицу да неко преноси и малтене навија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да се сетите, да ли је прво била појединачна па рафална или рафална, појединачна, да ли вам је то можда остало у сећању?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ма то је, прво ту се мешала експлозија и експлозивног материјала који се налазио на возилима, знате, па се онда мешала и пуцњава из, са ових сандука муниције, пуцњава из, они су имали ја мислим неко транспортно, неко оклопно средство које су направили приручно, одатле се ту чула највећа паљба из правца града, јер тад је колона окретала леђа и овамо из правца насеља, јер је та колона била окренута леђима и боком и тад је најосетљивија и онда су тукли по, а ујутру се видило где су били заклоњени, немогуће да је неко за пола сата ископо заклон на 50 метара или 70 метара од пута а да га ми нисмо видели или да није примећен или да није неко видео, а да га је, дошо сад па ископо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да су биле експлозије?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како, кога ви у том моменту кад све то чујете, видите, с ким покушавате да ступите у контакт, да ли знате где се налази Дубајић?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Нисам знао, ја сам Милета Дубајића, ја и он смо се видели 15., кад је био састанак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, али тад у том моменту?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: И после тога, знате шта, он је командант бригаде, он има своје обавезе, има своја нека деловања, он је морао да оде у Бијељину да добије наређење за, јер не може јединицу покренут сам без свог, мислим, зато што му се хоће, мора да добије наређење за покрет, мора да добије правац, мора да добије све оно што би требало командант да добије за једну такву да кажем радњу која треба да се изведе. Значи сигурно да је требао да добије то наређење, ја више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А с ким сте ви ступили у контакт?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ја сам тад покушао, кажем да добијем те људе који су били у том салону, међутим помого ми је тај момак који је радио у радио Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то Желимир Млађеновић?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јесте, тај, Желимир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега сте добили?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јер он је снимео комплетну, он је комплетну комуникацију снимео, комплетну комуникацију је он снимео између нас у команди, између људи који су били у салону и он је давао неки свој коментар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То постоји, тај снимак који је он направио?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Било је, мислим да су «Вечерње новости», на основу тога давале неки чланак који је излазио у три, четири наставка, он је радио у «Вечерњим новостима» после тога, као не знам новинар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ви тражили ту личну пратњу, лично обезбеђење?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Тражио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад, јел одмах након тога?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Када је колона нападнута, тад није било сврхе негде кретати, знате, јер мислим пуца свак, да кренеш, мислим мого сам да кренем на свој ризик, питање дал би изашо из команде или би можда прешо 50 метара, дал би стигао до Брчанске Малте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то трајало по вама, та пуцњава?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Трајала је богами једно пола сата, ил 40 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога, дакле ви тражите личну пратњу?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: После тога сам ја тражио да дођем до Брчанске Малте, и ја сам отишо на Брчанску Малту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, с ким сте ви ступили у контакт тада, ко вам је одредио пратњу?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Дао ми, пратњу су ми послали ови из Центра безбедности, не знам ко је био, неки дежурни али послали су човека ненаоружаног, није био наоружан, био је у униформи резервног састава милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте ви контактирали са Центром безбедности, како?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телефоном?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Функционисале су везе?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да. Та једна парица коју су ти момци оспособили, једна та веза је функционисала и ја сам њих звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кога сте звали, које одељење?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Добио сам дежурног Центра безбедности, тражио сам не знам како се зове начелник Центра, с њим сам дуго сарађивао док сам био у Тузли, међутим њега нисам могао да добијем, и онда сам тражио било кога да ми дају неког оперативца који ће ми дати некога ко ће гарантовати моју безбедност, јер су сви већ знали, знате, преко радија је било објављено да ћу ја да идем на Брчанску Малту, значи сви су већ знали и ја сам реко дајте ми некога ко може да ме отпрати до Брчанске Малте, значи није битно ко је, али битно је да буде неко ко може да ми гарантује безбедност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесу ли вам одмах послали?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, двојицу, колико?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Једног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једног?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Једног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име случајно да ли знате?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не знам, не знам, један крупан човек је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и ви полазите са тим?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: С њим сам дошо на Брчанску Малту у Шипадов салон, ту је било неких педесетак војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте да сте видели да је било 49 лешева?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: То сам сутра онако у грубо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сутрадан?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Пребројао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. На том путу до Шипадовога салона, јел можете мало ближе да нам опишете, да ли видите униформисана лица?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Нигде никога није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нигде никога?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Нигде никога, баш оно пушта улица као да, нигде никог, јер смо ми најкраћим путем ишли из команде, одмах изашли на главни пут и право, нигде никога није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И видите та запаљена возила, видите?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Била су запаљена возила, тињало је све још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите лешеве. Да ли је неко притрчавао?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Нико није, нити је ко притрчавао нити је ко прилазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Шипадовом салону шта се даље дешава?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: У Шипадовом салону је било неких четрдесетак људи, ја сам ш'њима причао, покушавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта вам они говоре?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па било је неких најава да ми ћемо да се боримо, да пуцамо, људи, ја кажем ајде да пуцамо, где, кога, против кога, како, објасните, прво стаклене површине, немаш где да се заклониш, дајте људи да будемо мирни, да покушамо сутрадан, јутро је паметније од вечери, сви смо ми под неких стресом, дај да мало смиримо ситуацију па ћемо ујутру да видимо шта ћемо. И тако се завршило, значи ми смо, смирили смо ситуацију, договорили се да сачекамо јутро и да ујутру се организујемо, да прикупимо се, да видимо шта можемо да урадимо да се на неки начин извучемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете да опишете те људе како су они изгледали, јесу ли били рањени?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Војници резервисти, било је нешто резервиста било је нешто, било је двојица, тројица рањених који су баш оно, добро крварили и онда смо морали да их извучемо, звали смо из Шипада, звали смо возило Хитне помоћи, дошло је возило, њих је одвезло горе на Градини у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко долазио из СУП-а?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико се није појављивао?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, нико није долазио, ми смо ујутро кад је свануло почели да се прикупљамо, у ствари оно, више је, смириле су се тензије, више нико није пуцао, ваљда су видели шта су урадили, више нису пуцали, сад се смириле тензије и покушали смо да се прикупимо, да што више људи, да се прикупи да видимо ко је, шта је, како су људи, да видимо шта има, у том су били и ови из меморијалног, комеморативног центра, они су покупили оне лешеве, возила су остала каква јесу, они су покупили оне људе, покушао сам да одем горе на Градину, да видим рањене, пустили су ме у једну собу, било је 23 рањеника, међутим тад је почела пуцњава нека и онда су ме истерали напоље, нису дали даље да, прекинули су сарадњу и морали смо да се вратимо доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратила бих вас још ово када сте разговарали са људима у Шипадовом салону, да ли су вам они рекли, да ли су вам причали како је дошло до те пуцњаве?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко нешто говорио о томе?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, само су казали ови су пуцали ко блесави, пуцали су са свих страна, не знам одакле су све пуцали, а мислим кад идете с колоном улицом између зграда, не очекује да неко пуца било одакле него из зграде, значи да је све било припремљено, да су људи били у зградама, око зграда, на крововима да су могли да пуцају како су хтели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте ви некога видели не крову?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд знате да су били на зградама, на крововима како?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па види се кад смо ујутру, кад смо изашли, кад смо почели да гледамо по траговима муниције, по траговима метака на возилима, ако је возило пробијено од крова према доле, није нико пуцао изнутра, ако је поцепана церада са бока, значи неко је пуцао са вањске стране, ако је то возило изгорело, значи да је погођен резервоар, ако има трагова са овим од кумулативне мине, значи да је неко туко са кумулативном мином, ако видите на 50 метара од пута хрпу земље која је маскирана значи то је заклон, ако кренете према том заклону а неко вам не да да приђете томе, значи да је неко ту организовао и да је нешто смишљено урадио, а при том цело време имате преко телевизије Тузла имате пренос малтене као навијачи довиђења србочетничка војско, ал смо их испратили, малтене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где су биле инсталиране камере?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Камера је била инсталирана на оној згради, одмах десно од Брчанске Малте на солитеру. Па молим вас одакле постоје снимци Брчанске Малте, телевизијски, одакле, ја сам такав један снимак гледао у Краљеву од онога једног водника, не знам одакле му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда ишли до истражног затвора, јесте ли извлачили неке војнике?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Извукли смо неке људе из истражног затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је било то у ком моменту?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15., тог?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: 16.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 16?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: 16.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, 17., кад смо излазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, то је 17., било?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Онда је речено да има неких десетак, петнаест људи у затвору, е онда смо звали дајте пустите људе бре, и сви смо с једним аутобусом покупили их и прикључили колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте отишли у касарну, које је то време било?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Нисам ишо у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте уопште били у касарни?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, ја сам цело време био на Брчанској Малти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сутрадан?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Сутрадан сам, чисто само, касарна је била аветињски празна, само смо прошли да видимо, касарна је била аветињски празна, нигде живе душе није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога није било?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте са неким од старешина ступили у контакт?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни са ким?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је било са Дубајићем, у том моменту да ли сте знали?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не знам, па нисам имао везу никакву поготово не са Брчанске Малте а поготово не са командом из Угљевика, тако да нисам мого да, једноставно сам морао да радим на неки начин да сам доносим неке одлуке ма какве биле, да ли погрешне или непогрешне или овакве или онакве ја сам морао да одрадим сам оно што сам мого и што сам сматрао да могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте свраћали, ви кажете у пролазу, зашто сте ишли до касарне онда?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Једноставно да видим да ли има још неког горе, да ли, да случајно део колоне није остао, међутим касарна је била

празна, видело се с пута скроз, онај цео плато је био празан, нигде живе душе није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато нешто о магацинима територијалне одбране?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, чуо сам накнадно као да је цео узрок те пуцњаве зато што је војска наводно покупила оружје из магацина територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа вам није било познато?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Није ми било познато јер мислим нико паметан не би извлачио оружје на дан кад извлачите јединицу, поготово што је тог оружја била гомила велика, тако да је посебна колона малтене требала за такво извлачење, мислим да, довољно је Дубајићу било оно његово што је имао да му буде препуна колона, да не говорим да је требао да сад скупља оружје и отприлике да је правдано, тај напад на колону, правдано тиме што је 92.моторизована бригада покупила оружје територијалне одбране, тотална глупост. Да сам ја био командант бригаде и да сам хтео да извучем то оружје ја бих га извуко седам дана прије, десет дана прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли је на том састанку 15.маја када те били са Дубајићем.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, није ништа причано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је уопште нешто говорено?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било речи о томе?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ни речи није било о том оружју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни речи?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ни речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви имали неки податак, неку информацију да је то оружје рецимо требало остати у магацину?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, нико ништа није говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико ништа не говори?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Нико ништа не говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте говорили код истражног судије да сте гледали преко ТВ-а и да су упорно су показивали транспортер који скреће према Славиновићима?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то по вама било, пошто кажете упорно показивали, нашта сте то мислили?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па упорно су показивали, понављали су снимак као да је из тог транспортера први пут отворена ватра, да је из

тог транспортера отворена ватра. Међутим, заборавили су да транспортер М60 има позади двоја врата, на та двоја врата је само једна пушкарница и да је немогуће дејствовати онако како су они показали, упорно су показивали како је ето тај транспортер је узрок што се. Тотална глупост, и тачно стално враћају слику на тај транспортер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто знате да је била колона, да је колона излазила, да ли знате који део јединице је ту страдао?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Страдао је неборбени део јединице. Мислим оно, цела колона је борбени део, ту су сви имали наоружање, али је страдао онај део који је најосетљивији, санитар, кухиња, техничка служба, складишта, значи оно што је малтене било, где је био најмањи број војника и који је по том борбеном систему најслабији, то је отприлике задња трећина колоне, јер борбени део колоне они нису могли да пипну, да су отворили паљбу на борбени део колоне чисто сумњам да би се на томе завршило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то колона била?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Колона, она моторизована колона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је пролазила колона, да ли је то било у неком маршевска?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Маршевска, па колона не може другчије да прође, значи стоји низ возила једно иза другог на одстојању од двадесетак метара и, да су напали борбени део колоне ја не знам како би се то све завршило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте говорили како су војници седели?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један наспрам другог, па где су држали оружје, па све сте то описали.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Војник седи, ево овако у возилу, ево овако војник седи и оружје испред њега, његов другар седи преко пута њега у истом положају, церада и наслон возила је мени иза леђа, ја не могу да пуцам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле ви знате тај положај војника како су они седели?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па зато што смо тако наилазили на војнике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте наилазили, кад сте ишли у обилазак на мртве војнике који су тако седели?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Кад смо ишли у обилазак, па да, који су страдали. Војник је погођен са леђа, ни један није погођен у груди, можда је онај који је седео у кабини је погођен у груди, ноге, стомак,

леву страну или шта ја знам, али онај који је био у каросерији они су погођени с леђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците још, што се тиче касарне па улаза, колико је касарна имала улаза?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Имала је два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два, да ли знате како је била формирана колона и како је излазила?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Колона је формирана онако како сам ја претпостављао по свим правилима борбене тактике, значи предњи део командни, односно предњи део борбени, средина командни део, задњи део борбени, па позадински део. Командант колоне је био на челу колоне па се премештао до изласка. Тако да, колико је он битно могло да утиче на целу формацију колоне то је дискутабилно, обзиром на то да је то кретање кроз град, и тако даље, и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате колико је било санитарских возила, да ли је било једно или више?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Једно је изгорело на Брчанској Малти, једно је изгорело на Брчанској Малти, то је пинц гауер био, а да ли су имали више, па претпостављам да су имали више јер бригада има десетак санитарских возила у свом саставу, формацији, има санитарско одељење које има своја возила, има ТАМ 110 Е7 санитар који носи четири носила, имају пинц гауер са једним или два носила, имају седеће и тако, значи сигурно је имало више санитарских возила и та возила су била распоређена у колони, сигурно је тако, начела тако и захтевају да сваки део неке јединице има једно санитарско возило, ово је било са овим делом неборбеним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле вама податак 49 лешева, да ли сте ви бројали или је неко бројао, како сте дошли до тог податка?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Бројали смо, 7 или 8 их је било поред Шипадовог салона, поред једног возила је било 4-5, па онда овамо, значи по целој Брчанској Малти су били лешеви, па онда према Славиновићима било 3-4 леша, покушали смо нешто да обиђемо, да видимо где имамо живе људе да их спасимо а онда тек да видимо и успут смо погледали и видели кад смо после излазили видели смо још један леш који нисмо били видели тамо према излазу који је био поред пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је вама познато да је постојао оперативни штаб у Центру јавне безбедности?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Није био то оперативни штаб, то је био кризни штаб,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кризни штаб?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Кризни штаб који је формиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пазите, имамо кризни штаб општински, јел тако?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да, да, општински кризни штаб који је формиран и који су углавном главни представници у том кризном штабу били су, да се нико не нађе увређен али Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А при Центру јавне безбедности?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: У Центру јавне безбедности био неки оперативни штаб који је чинио неки чланови резервног састава МУП-а и овог сталног састава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате било кога из тог оперативног штаба?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па знао сам само начелника Центра јавне безбедности, с њим сам највише комуницирао обзиром да сам имао, таква ми је била, пре мислим тога свега, јер ми је таква на крају крајева и служба, као саобраћајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли знали Меху Бајрића, јел тако?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да, као саобраћајац морао сам да комуницирам са њим, а и комуницирао сам са Селимом Бешлагихем, тад кад је почела та фрка у Тузли ми смо малтене сваке вечери имали састанак код Селима, да би на неки начин ситуацију у Тузли држали под контролом због тога што је у то време кроз Тузлу пролазило много јединица које су ишле према западном ратишту, значи тамо према Босни, према Хрватској, доста јединица које су се извлачиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Констатује се да је приступио бранилац оптуженог адв.Стеван Протић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Доста јединица које су се извлачиле, значи цело време кроз Тузлу је била нека комуникација, тако да смо морали да сарађујемо да се то одвија по најбољим условима и да не буде екцеса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали неког Мату Зринића, Мато Зринић, да ли сте чули за њега?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Добро, ви сте у то време били по чину пуковник?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте у команди 17.корпуса?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да нам кажете шта, који би то разлог био што се то догодило?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Који разлог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који разлог, шта би то, шта је то могло да изазове да дође до таквог да кажем инцидента?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па да вам кажем, то је пресликан сарајевски сценарио, то је пресликана Добровољачка улица, то је пресликана улица ЈНА где су страдали војници исто из Дома армије из Сарајева, и то је отприлике пресликан сарајевски сценарио, није то, то је једноставно требало је да се деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто би то требало?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Требало је да се деси да би се доказало да ето и ми у Тузли сматрамо да та ЈНА мора да изађе пошто она није, она је окупаторска војска, србочетничка, оваква, онаква, лево, десно и мора да изађе. Значи требало је наћи било какво оправдање да би се то десило, било какво оправдање, чак и по цену, не знам чега да се деси, врло брзо су, мислим, кратко памћење су имали јер знају да '89.године, кад је рудник експлодирао, кад је било 189 мртвих, кад је тузланска команда и војска из Тузле изнела целокупну ту помоћ и кад су комплетно људи скочили у помоћ и кад су извлачили рањене и мртве и кад су сахрањивали и кад су урадили све то, кад су нам додељивали које каква признања, ја сам тад добио «Октобарску награду» града Тузле, реко сам хвала, паре дајте тамо коме требају мени паре не требају, ја сам радио само оно што сам требао као официр и као старешина, врло брзо су заборавили напоре тих људи да би направили тако нешто, мислим тотално без оправдања, тотално без оправдања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците када сте ви у ком моменту чули да се појавила Патриотска лига?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па та Патриотска лига се појавила први пут, ми смо имали састанак код Меше Селимовића, ја не знам ко је, ја мислим да је био и Миле кад је начелник, односно председник општине Лукавац иступао да не кажем крајње увредљиво и крајње деструктивно и вређао и плувао толико да је истерао га, Селим Бешлагић га истерао из канцеларије и са састанка и он је тад први пут, тад поменуо Патриотску лигу, а после смо чули да је та Патриотска лига била размештена на површинском копу рудника Шикуље, то је ван Тузле, то је доле према Добоју, да је био ту наводно један вод који се после пребацивао у Тузлу и радио којекакве провокације а 17., сам имао информацију када смо ми требали да изађемо да је тај један, да је један део те Патриотске лиге био преко пута Славиновића има неко брдо, не знам како се зове, да су они

поставили ту положај и да неће дозволити да изађемо, да ће да нас побију, а у исто време пут је био прекривен са противтенковским минама са антенама, тако да буквално да смо ми наишли, да су они отворили паљбу сумњам да би неко преживео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете борбени да је био нападнут било би сасвим другачије, да ли је то што говорите, тај део колоне који је био нападнут позадински био?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Позадински.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позадински. На почетку само бих, вероватно сте лапсус направили, говорили да је то 16.маја било, јел то било 15.маја јел тако, овај напад на колону?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: 15.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вам само предочити, овде је био саслушан Миле Дубајић у својству сведока, и он је говорио о састанку који је био тог 15.маја ујутру, да фактички нису хтели да се разговара у касарни, да је Сеад Авдић, и да су одлучили да се састанак одржи у Дому ЈНА. И сад је говорио шта је све било на том састанку, да је Сеад Авдић рекао «свака част пуковниче, тензије у граду су смањене, које јединице отишле за Југославију» и да вам сад не цитирам све шта је ту било на том састанку, али закључак тог јутарњег састанка је да се ситуација држи под контролом, да се не испољавају тензије припадника војске према цивилном становништву нити цивилно становништво према војсци и да ће се накнадно договорити око извлачења јединице из касарне, и предаје касарне органима власти. То је договорено и у том тренутку договарања у канцеларију где су држали састанак, ушао је пуковник Уго Нонковић и чуо је то када је сведок рекао и када су се договорили о свему томе и ноншалантно је рекао «господо не секирајте се, кључеви од двора су ваши, зар не видите касарна је празна, нема више војника», међутим сведок у том тренутку није могао рећи да нема борбених делова да је то само команда и позадински део и да нема чиме да прихвати борбу.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не сећам се да сам то реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ја сам седео, ја нисам ушао на састанак него сам седео с њима унутра, да сам њима реко тад господо ако ћемо да мирно разиђемо ви ћете добити кључеве од свега, ако је нешто празно нема разлога да ми држимо кључеве, нема разлога, ако ја излазим из стана, ако сам ја изашо из команде, чему да је закључавам, чему да је закључавам, команда је отворена, ако су ови изашли из Дома армије оставим све отворено, зашто би нешто закључавао које ја напуштам. Мени је само циљ да ја изађем, ако је наређење да се јединице ЈНА

повуку до 22.маја, из Босне и Херцеговине, што бих ја сад нешто размишљао да дам ја сад теби право да ја мењам то наређење, ко ме је овластио, ја сам добио наређење до 22.маја јединице ЈНА морају напустити Босну и Херцеговину, о чему ја сад да размишљам, ја сам требао да размишљам о томе да изађем са мојом војском да изађу живе главе и ничег другог, а да ли ћу ја дати кључ Јанку, Марку, Петру, сасвим све једно, нема никакве сврхе, коме ја да дам кључ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Божа Милохановић?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Божа Милохановић је био помоћник команданта за морално политички рад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел и он био на том састанку?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Он је био, седео 10, 15 минута па изашао јер је требао да иде на сахрану брату, брат му је умро па је изашо, отишо у Београд и више се није вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви познајете оптуженог Илију Јуришића?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Можда овако неко сећање, али не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га знали у то време?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, не могу да вратим филм.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Илија Јуришић наводи да је у то време био дежуран, тог дана да је био дежуран, да је добио информације да су се јављали да војска пуца по објектима, по људима, и да је он по команди Мехе Бајрића рекао на ватру одговорите ватром.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: После је било прича да се, мислим цела прича се своди на то, цела прича се своди на то ватром одговорите на ватру. Међутим, ми кад смо држали састанак није било никаквих провокација нити је било отварање ватре, значи стварно се ситуација држала под контролом али буквално под контролом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тренутку састанка?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: И у тренутку састанка и од састанка па надаље, значи трудили смо се да међусобиним контактима спречимо било какве инциденте, при том је Дубајић имао највећу одговорност, зато што је он командант јединице јер комплетна техника је код њега и људи и техника, све је код њега а он као командант јединице са својим командантима батаљона, помоћницима, он је имао највећу одговорност, јер нико неће нападати празну зграду, нико неће нападати, нападаће тамо где може да направи губитке неке, да нешто оштети, да убије, рани, запали, неће да дејствује према празном објекту, обзиром да је он био у касарни, обзиром да је био изложен томе, јер је касарна у долини, окружена је са свих страна, значи неко ће дејствовати према њему и

управо је он имао највећи степен одговорности, највећа одговорност била је на његовим леђима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је јасно, ви кад говорите на састанку какав је договор постигнут и то је јасно, али видите на терену како се догодило.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ја вам кажем, то се морало догодити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви имате сазнање уопште да је војска пуцала прва?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, војска није пуцала прва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто би ишло онда на ватру ватром, да ли и то можете да дате неко објашњење?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да вам кажем, ја ако нешто направим ја морам наћи себи оправдање, ја морам наћи себи оправдање, јер немогуће да је борбена јединица пуцала и побегла и немогуће да на борбену јединицу нико није пуцао а да се пуцало на позадински део јединице, стварно ми је нелогично, да притом не страда ни једно возило из борбеног дела него страда баш само позадински део. Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви знате да ли је колона имала неку пратњу возила МУП-а?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не знам да ли је имала, можда на челу али са стране није сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви рекосте овако сам ја прибележио да вас војник обавештава како телевизија преноси сад овај други излазак.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не говорим о оном првом, кад се колона окреће, него оном другом, да вас поново зове војник у том смислу и ја сам забележио ваше речи, а претходно сам чуо детонације. Кад кажете детонације нашта мислите?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па чуле, најпре се чуле, чуле су се неке детонације и нека пуцњава ал нисмо имали пошто смо били овамо у команди корпуса.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па то вас питам, да ли чујете детонације или пуцњаву?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: И једно и друго се чуло, ако смо ми у команди корпуса били окренути леђима, како да вам кажем, леђа су окренута Брчанској Малти, значи тај звук немате добар и јасан пренос звука и ја сам био горе у канцеларији команданта корпуса, кад ме звао војник, јер телевизор је био доле код њих и онда сам сишо и.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви рекосте да је команда корпуса од Брчанске Малте далеко око километар?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Око километар, тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате где је зграда СУП-, Центра јавне безбедности?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Знам, како не би знао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Је ли команда корпуса и зграда СУП-а да ли су близу, да ли су на истим странама?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па има неких петстотињак метара испод команде корпуса је зграда СУП-а.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А шта је ближе Брчанској Малти?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Команда корпуса.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Команда корпуса је ближа Брчанској Малти?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да, да, команда корпуса.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је претходних дана војска излазила из Тузле?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па није, ми смо цело време имали покрете јединице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То да, то да, али ми смо чули неку причу о томе да је претходног дана изашла нека пиротска јединица, јединица из Пирота?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Могуће да је изашла, ал то је нека мања јединица која није претстављала никоме ни опасност нити је било угрожавање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ми смо овде чули да је то била уствари јединица, да је то била једна борбена јединица која је баш обезбеђивала транспорте на запад и са запада кроз Тузлу према овамо, па када је она извучена онда је ово остало као на тацни.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: 92.бригада је остала у Тузлу, а била је ојачавана повремено, односно да ли је она или је по задатку су долазиле разне јединице у Тузлу, остајале и одлазиле, знате или су долазиле са запада па се задржавале кратко и пролазиле, или су долазиле из Србије, односно из Војводине ту биле један део времена и враћале се. Та пиротска јединица то је била јединица рочног састава, значи није била резервни састав него су били млади војници, и сигурно је постојао разлог да се ти дечаци извуку напоље, сигурно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само једно питање пошто сте ви доста добро то објаснили, али као стручно лице обилазећи после напада на колону, рекли сте како су изгледала возила, цераде, трагови од кумулативних мина и тако даље, па бих вас запитао за ветробранска стакла на возилима, да ли можете то нешто да објасните и да кажете по вашем мишљењу чиме су она гађана?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па ветробранска стакла су разбијена мецима, пробијена мецима, има негде где је ветробранско стакло пробијено ближе рубу, стакло је остало читаво, само напрелина и види се рупа од метка, где је било у средини стакло је више било напрело и рецимо стакла на вратима није било нигде, иако је, и виде се трагови да су стакла испробијена, разбијена и тако, гуме избушене и тако. Јер чињеница да ни једно возило које је било ближе Брчанској Малти, ближе том центру збивања нисмо могли да извучемо нити да користимо, него смо возила по дубини, тамо негде, рецимо од половине улице према горе смо могли да користимо да узимамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: С обзиром на та места погодака, мене интересује ваш закључак, да ли се може закључити да су гађани возачи или је то насумице погођено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете закључак, не може какав је закључак, већ сте сугестивни били у питању, него шта ви мислите, да ли уопште можете да кад сте видели та возила где су погођена, како, на који начин. Шта сте ви помислили у том тренутку?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да вам кажем ја говорим оно шта би ја урадио кад би требао да нешто одрадим, значи ако хоћу да умирим возило, да имам сигуран погодак ја ћу гађат возача, значи гађаћу кабину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јасно, али.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Мислим логика је гађати кабину, е сад у тој великој пуцњави да ли је неко намерно најпре гађао возача или је насумична паљба отворена, поготово што је то, што претпостављам да је била аутоматска паљба, онда верујте не може нико гарантоват да је то било баш овако или онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви тачно обратили пажњу на возила и да видите у ком делу су погођена, да ли кабина или?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јер пазите ако се види низ метака. Рецимо на левој страни кабине ако видите низ од три, четири метка значи оно знате као штеп на машини, то није појединачна паљба, то је рафална паљба, ако видите на хауби возила, трагове метака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте хипотетички, него шта сте ви видели?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па то, ја вам то и кажем, ал кад погледам, кад смо обилазили оне и кад погледам, запамтио сам једно возило које је било тотално изгорело, баш у кругу малтене Брчанске Малте, дајц, овај ТАМ 4500, и на њему има низ на десној страни низ од шест метака, пет, шест метака, значи да је то рафална паљба није то појединачна паљба, нико не може да пуца тако често, нити на том сигурном одстојању, него то је аутоматска паљба, а и чује се другчије аутоматска и чује се овај, кад смо гледали пренос чује се аутоматска паљба, фино се чује, укључен је тон и фино се чује аутоматска паљба и чују се коментари зовите ватрогасце гори стан. Јер је горио стан до цистерне једне ФАП-ове цистерне 7500 тона горива која је била одмах на ћошку зграде и гори цистерна и види се како гори стан и чује се коментар, значи да је неко то снимао и не само визуелно него и аудио, и чује се коментар треба зват ватрогасце гори стан. Шта онда да вам кажем, значи да је неко то намерно урадио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Молио бих да сведок одговори да ли он с обзиром на свој положај у структури команде корпуса члан штаба команданта корпуса?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Нејасно ми је питање. Команда корпуса има команданта, заменика команданта, то је први део и помоћника команданта укључујући и помоћника за позадину, у оквиру позадине, постоји помоћник за позадину који је био пуковник Денић и онда редом органи штаба, саобраћајца, техничар, санитарлија, ветеринар, лекар.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле део штаба, ви сте део штаба?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте у том својству присуствовали и редовним састанцима или како се то већ зове које држи командант корпуса, да ли недељно, дневно или како?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Недељно смо имали састанке команде корпуса, док је команда корпуса функционисала као целина.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли у оквиру тог информисања или тог састанка сте расправљали и о политичко безбедносној ситуацији у зони одговорности?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јесмо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ви сте 17.корпус?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: 17.корпус, јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесте. Да ли можете сведоку да предочите акт на страници 646 истражног списка, каже преглед паравојног организовања у зони одговорности 17.корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, можете да наставите док ми пронађемо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, да човек погледа да видимо да ли уопште му је познато тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. 646 страна.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мени је тако евидентирана 646 страница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врло прецизно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да, то је везано за саслушање пуковника Стублинчевића, дакле уз његов исказ је и тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете поставити неко друго питање док ми пронађемо. Ако имате.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Имам наравно. Све ми је везано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, све вам је везано.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Односно ајде да не губимо време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или да направимо паузу?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, не, онда ћемо нешто даље. Сведок је говорио о том да је пуковник, односно потпуковник Дубајић формирао колону по свим правилима и тако даље. Да ли то говори из личних сазнања, на који начин је господин Дубајић формирао ту колону или он тумачи правилске одредбе?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Из личних сазнања.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Из личних сазнања?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У ком делу се налазио борбени део колоне?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: У првом делу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У првом делу. Шта чини борбени део колоне?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Један батаљон, други батаљон, део механизованог батаљона и део артиљерије и инжињерија и пратећа јединица.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сад опет долазимо да предложим да се сведоку предочи онај снимак са нивоа раскрснице сниман, да се сведок изјасни који је то део, борбени део колоне, јер ту се види први део колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли мислите на овај ЦД број 3?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, не, онај посебан што је са нивоа раскрснице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имамо обележено то који је са нивоа раскрснице. Ја бих молила режију да нам прикаже тај снимак назначен

као са нивоа раскрснице. Режија ставите ЦД број 1 само да видимо да ли. Брчанска Малта није, идемо ЦД 2.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, није ни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ЦД број 3, ипак ће то бити.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не. То је то. Ако може и тон да се пусти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија ја бих молила и тон да нам појачате. Хоћете само тон молим вас.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ово је «прага» 30/2, борбени део јединице.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: И ово је борбени део јединице?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Које?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Фића ова.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Фића, па да ли је он случајно или намерно ту, не знам. Јер је један део старешина сигурно напустио и ова застава, јер је ишо заједно са јединицом, исто као што су цивили у аутобусу ушли самном, па нисам никога истерао напоље, него сам пустио људе да уђу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па моје питање је само да ли је то борбени део јединице?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па зашто не, зашто не може да буде и ово борбени део јединице, зашто не, то чине и моторна возила и борбена техника и све чини један борбени део возила јединице, не мора да буде само оклоп, не мора само да буде артиљерија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наставите.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ево види се, погледајте леђа, ево га, вуче топ.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведок након доласка на Брчанску Малту тог 15., око 20 часова или у току 16., пре враћања у команду корпуса обишао остатак колоне, дакле од Брчанске Малте до касарне?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јесам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесте. Да ли је у том делу колоне било нечега што претставља борбени део јединице?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Све су била теретна возила.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је била нека прага тамо заустављена?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете сведоку предочити исказ јуче саслушаног сведока Јововић Бранка, који је изјавио да је он видео лично заустављену прагу са празним тим троцјевцем.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ја нисам. Прага није троцјевац, прага има два топа од 30 мм, карактеристична је, то је полуоклопно возило, тако да сигурно бих га видео, то је троосовинско возило које има три пута по две, три погонске осовине оклопно је, значи сигурно бих га видео. Али да вам кажем.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да је био тамо?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да је био, а сад могуће да је било, али ја кажем вам 16 година је од тада прошло.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок познаје Јововић Бранка?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, не знам, име ми не значи ништа.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мислим да је у то време био мајор.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не значи ми ништа.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не значи вам ништа. Колико сте се ви дуго задржали тог 15. увече или 16.ујутру испред Шипада?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Од 20 часова кад сам ушо, то знам тачно да је било осам сати, 20 часова увече, значи тад сам ушо у Шипадов салон, изашо сам ујутру око 6 сати из Шипадовог салона, и онда сам био до 14 часова цело време на Брчанској Малти, и око Брчанске Малте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је у том периоду, дакле од 20 часова 15-ог., до тог.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Критичног дана.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: 12, 13, 15, 16 часова, 16-ог у зони Брчанске Малте са вама био било који представник војне, полицијске или цивилне власти Тузле?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, били су тамо момци који су били у тој колони и било је један или два старешина које су се из Дубајићеве јединице који су били склоњени негде па смо онда заједно ту, али то је било цело време ходања, тако да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Моје питање је везано за опет сведока Јововић Бранка који је јуче изјавио човек гледа одозго пуковника и неће да му изиђе један мајор ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте објашњење.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да, нелогично је.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок познаје Мату Дивковића, припадника, односно командира саобраћајне полиције из Тузле?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не. Јел можемо онда да покажемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је значи преглед паравојног организовања у зони одговорности 17.корпуса.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: И о чему се ради сад овде, сад би ја требао сад овде да идентификујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сачекајте питање.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Питање је да ли је овај сведок икад на било ком састанку у команди корпуса присуствовао да се елебаорирало ово што је садржина овог акта. Кад је причано о паравојном организовању по националном кључу?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ми смо у једном, сећам се, у једном случају када су тражили од мене мишљење тад је био покојни генерал начелник штаба, не могу се сад сетит. Не, не Јанковић, Јанковић је био командант, него начелник штаба је био, прије Стублинчевића је био.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Недељковић.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, не, Недељковић није био. Био је Јанковић, покојни генерал Сава Јанковић је био командант па је њега наследио Недељковић, а Стублинчевић је био, наследио је овог начелника штаба, не могу да се сетим, био је командант 12.бригаде, али није битно сад. И тад се сећам да сам рекао да ћемо доћ у ситуацију да ћемо морати одвајати јединице да обезбеђујемо колоне од нашег народа.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, да ли вам је познато да је било ко из.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Било је приче да се, било је приче да се чак су и доживели да смо ми морали обезбедити воз који је возио коксну руду од, према Тузли, значи ми смо обезбедили нашу полицију, смо обезбедили воз који је превозио коксну руду до Тузле.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да је у зони Тузле, односно у Тузли, бар овде тако стоји под редним број 18, било 300 припадника паравојних формација муслиманских, 120 хрватских, 45 српских?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да вам кажем, хрватске формације су се формирале у реону Живиница и у реону Коњуха, јер је команданта Сава Јанковић надрљао у Живиницама кад је ишао да преговара, и тад су га, тад су опколили место и команду, уништили су командно возило, уништено је командано возило пух 320.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, Живинице су посебно, дакле видите, редни број 15.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, не, ја вам кажем да на целој територији су дејствовале, да ли је сад у овом броју, ја никог нисам бројао, али у сваком случају су дејствовале, јер ако неко на Живинице који су 30 километара од Тузле дејствује и блокира команду јер је покојни генерал

Сава Јанковић отишао, био је замољен да дође тамо да се смири ситуација. Пазите генерал оде, јединице ТО су блокирале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, само на питање одговорите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мене интересује, дакле, да ли вам је познато да је у зони Тузле у време тих догађаја било 45 припадника, сад ћемо да видимо как су их назвали СДС четничких јединица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, он не зна број.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли уопште знате да је било припадника четничких јединица?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Нису ту, сигурно нису биле, у Тузли нису биле а да ли их је неко формирао не знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато ко и по ком наређењу, по чијем наређењу је извршио мобилизацију?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: '92.бригаде?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јесте ли на њу мислили?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Кад је била побуна муслиманских резервиста у Дубраву, када је на знак хоће који је изашао на минаре и кад се побунио батаљон резервиста кад су пешке отишли у Тузлу и када су хтели да крену са возилима и онда смо ми стали испред возила и рекли да неће кренути.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Моје питање је било да ли зна ко је и по чијем наређењу извршио мобилизацију те јединице?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Извршио је командант бригаде по наређењу команданта корпуса, а он је добио сигурно наређење од неког другог у циљу обезбеђивања територије од Тузле до Дрине и горе до.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведоку познато на дан 15.маја 1992.године, какав је састав 92?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Није ми познато, није ми познато, али 92.бригада по својој структури је требала да буде састављена од резервиста, мислим доброг дела резервног састава, сад у ком проценту је и била попуњена не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да се надовежем, да ли знате за Окресаницу, да ли сте чули за неки одред?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окресаница.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, нисам. Јел 92.бригада је припадала категорији Б јединице, значи није била А јединица, А јединице су

формиране 100% од рочног састава, Б јединица има један део рочног састава а рецимо адје да кажемо два дела резервног састава и у зависности од задатка јединице она се тако попуњава.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведок од 20 часова 15.маја '92.године, па до 16.маја у тих 14 или 15 сати кад је напустио Брчанску Малту видео било којега старешину ЈНА а да је био у колони?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па кажем вам, двојица су била, био је један капетан који је био рањен, па је, не знам како је изашо, и био је један заставник који се ту самном једно време мувао и после се изгубио, нисам га после видео.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете да се изјасните колико је возила било од тог првог запаљеног возила у зони раскрснице па до краја?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Било је неких двадесетак возила, онако колко ја могу сад у глави да држим, јер кажем вам 16 година је прошло, ја се не сећам више ни шта сам јео пре седам дана, а не шта је било пре 16 година.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се можете изјаснити колико је ту возила било неоштећених, дакле да сте закључили да на њега није отворена ватра?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па ево, рећи ћу вам ја, ми смо извукли десет возила, значи ми смо од свега тога, ако сте слушали шта сам рекао мало пре, да би превезли преживеле људе, значи оно што је остало живо у Брчанској Малти да би њих превезли замолио сам градске власти послали су нам два аутобуса, један зглобни и један соло аутобус, а извукли смо још десетак возила, значи узели смо, буквално отели, јел знате како то изгледа, па су онда они на крају попустили и онда смо на крају са тих десетак возила и тим аутобусима изашли из Тузле.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је на саслушању то је у Крагујевцу код истражног судије изјавио другачије него данас по питању трајања и почетка паљбе, ако можете да му предочите, то је његов исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 13.маја '99., само која страница.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: 545 страница списка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Време трајања?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да. Дакле, рекао је на ваше питање конкретно колико је то трајао, рекао је 30 до 45 минута, овде је рекао овако, ако дозволите да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, можете слободно предочити.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја нисам успео да схватим ко је опалио први метак, али једно десет минута трајала је ураганска паљба по колони и

возила су се запалила. Е сад да ли је тачно ово што сте рекли тад '95., у Крагујевцу или шесте које године, или ово данас?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Сад ћу да вам кажем, ви у једном моменту чујете једну страховиту паљбу, а онда после тога спорадичну паљбу која је трајала и даље, која се мешала и са експлозијама оним из возила, муниције, и са експлозијама овим, тако да не можете прецизно да кажете то је трајало 10 минута, ја сам сад гледао на сат, нисам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А да ли сте ово изјавили код истражног судије?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јесам изјавио.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесте?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јесам, сад се сећам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А реците нам, да ли сте, односно у моменту кад вас војник обавештава да се нешто дешава, односно да телевизија врши пренос, и кад ви долазите у ту просторију, шта је оно шта видите на ТВ екрану?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Тад сам, тог момента се приказује само слика Брчанске Малте, значи једна, како да кажем непокретна слика, камера не шета по Брчанској Малти, и види се пинц гауер који је преко пута, укосом у дрвету запаљен, види се један ФАП, кажем цистерна која гори, одмах кад се скреће према Славиновићима, види се на самом семафору оном који раздваја леву и десну траку булевара овог који води, Скојевску улицу, види се један па иза њега још један ТАМ 4500, значи виде се возила која су ту на том моменту.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли ви доласком на Брчанску Малту у 20 часова затичете та возила ту?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Затичем, јер су она била изгорела, ја сам, тад кад сам ја видео слику само сам видео возило, ја мислим да је овај ОТМ 60 који је одлазио из реона Брчанске Малте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је потпуковник Дубајић по било ком основу долазио на некаква информисања у команду корпуса?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Потпуковник Дубајић је у сваком случају морао да долази, ако не једном месечно на реферисање, а командант корпуса га је позивао кад год је налазио за сходно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ви сте се изјаснили да је сценарио Тузла идентичан улици ЈНА, односно Добровољачкој у Сарајеву?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Добровољачкој, јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: На који начин сте ви обавештени о догађајима у Добровољачкој, ви као старешина ЈНА?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па прво смо били обавештени преко оперативног центра команде, знате како је војска по структури повезана,

прво оперативни центар команде нам је јавио то, значи да је, а онда смо преко медија и онда сам препознао доктора Радуловића, пуковника, мог колегу који је убијен на возилу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Знао сам га лично.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Знао сам га лично.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: И ја сам.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па исто, да, јако добар човек.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Наравно. Да ли можете ви рећи да су све више старешине, односно све старешине у команди корпуса, односно у Тузли знали 15.05.1992., за догађаје из Добровољачке улице?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Како да не, ја верујем да су знали.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете да предпочите исказ господина Дубајића који је изјавио да никад чуо за то није тада?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да је сувише, његов исказ треба Дубајићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислим да суду то је небитно сад у овом моменту, тај исказ.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Врло је битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок се изјаснио оно што он зна, како, на који начин је он чуо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја сматрам да је врло битно, да сведок зна да командант 92. бригаде тврди да није знао шта се десило у Добровољачкој, а и врапци су знали у целој бившој Југославији шта се десило.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Мислим то је било и кад су напали брану и кад је **Крањац** преговарао тамо с неким и шта ја знам толике да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок се код истражног судије у Тузли изјашњавао о некаквим дејствима ЈНА по Тузли, да ли може да нешто каже о томе, у ком моменту он то чује, сазнаје и каква су то?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Кад сам био у Шипадовом салону, добијем информацију да дејствује неко по Тузли, знам да је Брајић командант батаљона који има у свом саставу неку артиљерију од 105 мм, који је био према Озрену доле дислоциран и онда он с тим нема домета не може да туче Тузлу, знам да са Мајевике горе јединице не могу да туку Тузлу, неко је стварно, чуле су се две, три детонације по Тузли, и сутрадан кад смо ми, сутрадан кад сам био на Градини исто се чуле две, три детонације, ко је то остваривао, ко је то туко, не знам стварно, заиста, јер су истог момента, ја сам био у болници горе на Градини, кажем вам хтео сам да обиђем те рањенике јер сам имао идеју да видим са чичом Богданом и овима са аеродрома ако можемо те људе да евакуирамо из

Тузле, јер глупо би било оставити људе иза себе, а имали смо аеродром који је био у нашим рукама, имали смо могућности, транспортну авијацију, триста ђавола, значи могли смо нешто да урадимо. Међутим, у том моменту опет је неко туко по Тузли, ко заиста не могу да кажем, мислим стварно не могу да кажем сад туко је батаљон Брајићев или је туко неко с Мајевице или не знам одакле, оданде и они су једноставно прекинули било какве преговоре и рекли су напоље.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Даље, сведок је у Крагујевцу изјавио такође, односно изјашњавао се о својој посети затвору тог 16.мај.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: То је кад смо извлачили ове, јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ако дозволите да предочим шта је изјавио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, у ком делу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Каже овако, «у међувремену сам отишао и до затвора јер је тамо било десетак војника који су после напада на колону бежали па су били ухапшени, предложио сам војницима да самном крену ако ми верују, шест, седам њих је пошло, остали су се вратили у затвор»?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јесу, двојица или тројица су се вратила. Знате шта, у том моменту сад сте ме дирнули тамо где сам најосетљивији, ја сам Хрват, схватате шта хоћу да вам кажем.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Покушавам да схватим али верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците то што мислите.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ја сам Хрват, ту ЈНА су напустили Муслимани, Хрвати, остали су Срби, будете у команди корпуса у којој буде десетак, дванаест, петнаест старешина разне националности, углавном муслимана и хрвата, сваки дан нема по једнога, сваки дан нема по једнога, знате, јер ја сам био тамо цело време, кад је команда корпуса отишла у Бијељину, кад је део отишо у Подновље ја сам остао јер ми је тако наредио мој командант, ја поштујем наређење мог команданта и ви сад као Хрват требате некеме да гарантујете безбедност а он не верује ни Србину. Знате.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Радије се врати онда у муслимански затвор?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Радије ће се вратит тамо и каже ко те.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мислим, сад улазимо у неку ширу причу која нема везе са овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је његово мишљење.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ја вам кажем како сам се ја осећао тад.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па ја не верујем да сте се ви њима представили тамо као пуковник Хрват, него вероватно су знали да је.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па знали су.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па ко су ти војници који су били унутра?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знају, на високој функцији био је тад.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па откуд знам, да вам кажем, ја тад никог нисам ни знао ни по имену ни презимену.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је ту било унутра у том затвору редовна војска или резервисти?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Резервисти, они нису веровали официру ЈНА, једноставно нису веровали официрима ЈНА, ја вам то кажем.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па јесу ли они били ЈНА или су били нешто друго?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Они су били ЈНА, али то је такав менталитет људи, то је такав моменат, и људи једноставно нису никоме веровали.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да је у зони касарне или ван касарне у граду било било каквих инцидената са тим резервистима, везаних за алкохол, употребу оружја, непримерено и тако?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Није, са тим Булајићевим није било, али било је спорадичних инцидената колона које су пролазиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па неко је пуцао или, углавном је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад, кад је то било?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па кад су пролазили, то је било од јануара па, мислим целокупној ситуацији, није тог дана, али цело време се нешто дешавало, мислим не цело време глупости, али појављивали су се спорадични инциденти, да ли је то било, углавном не могу да грешим душу, нису, Тузла није пуцала на колону да вам кажем, него углавном било ово, оно, резервисти па опали, ал метак и онда брже, јури, стигни колону, среди ситуацију, хапси некога ако треба и тако даље.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: До кад су трајале заједничке патроле, односно заједнички пунктови МУП-а и војске у смислу контроле саобраћаја?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па негде до половине, негде до скоро негде око маја месеца, половином маја.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Половине маја?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да, мање од половине, негде почетак маја је био, јер ми смо држали два пункта, један је био на Славиновићима, један је био у Симин Хану, мислим оно два контролна пункта, то је држао 17. батаљон војне полиције заједно са Центром јавне безбедности.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих молио још само једну ствар, а то је да се сведоку предочи наређење Пов.бр.11-360 од 05.05.'92., страница 1011,

истражни списи. Наређење, само моменат, које је потписао потпуковник Миле Дубајић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да констатујемо које се наређење предочава.

Сведоку се предочава наређење «Забрана исељавања становништва способних за борбу са зоне одговорности јединице», потписано од стране команданта потпуковника Дубајић Милета.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте имали прилике негде чути или видети то наређење?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ништа ми не значи ово наређење нити сам ја видео ово наређење нити је ово наређење долазило код мене, мислим у било ком смисли и било ком додиру, лично знам капетана Манџу Абдулаха, био је мој добар друг, никад нисам ни причао о овоме нити смо знали, командант 92.моторизоване бригаде у својој зони одговорности је могао да доноси само у одсуству команданта корпуса, значи ово наређење уколико није у сагласности са командатном корпуса представља најобичније парче папира, необавезујуће. Ако је, кажем ако, хипотетички говорим, ако је по наређењу команданта корпуса.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То је 05.05., десет дана пре ових догађаја.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не знам, да ли је он имао одобрење или наређење, требало би видете да ли је имао наређење или одобрење команданта корпуса, ако је имао одобрење, онда има тежину снаге као наређење команданта корпуса и у сваком случају да је валидно и тачка.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Немам више питања. Није примедба на исказ ја у сваком случају верујем његовом субјективном дојму за све ово што се дешавало, али исказ са оптужницом, односно делом које се мом брањенику ставља на терен нема никакве везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још питања. Изволите?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Сведок је у свом исказу рекао одговарајући на једно од ваших питања да објасни разлоге тог напада, казао да је некеме требао пресликан сарајевски случај, јер је војска била већ тада непожељна, а одговарајући на друго једно ваше питање да ли је војска могла да одговори и тако даље, све је било смишљено, исказ је овога сведока јер је борбени део већ евакуисан био и прошао ненападнут а други део позадине је нападнут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао, јесте.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Па у вези са тим, а имајући у виду неспорне околности да је војска евакуисана из Тузле 14.05., да сам каже да је тај део борбени изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односно јединица једна.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле, имајући у виду неспорне чињенице, да је војска тиме демонстрирала напуштање Тузле извршење наредбе претпостављене команде и имајући у виду чињеницу да је остала опрема војна, наоружање, муниција и тако даље те да су по званичној верзији Јавне тужбе у овом предмету нападнути од стране паравојних формација, локалне власти и Патриотске лиге, припадника паравојне формације Патриотске лиге у то време, моје питање гласи, мало сам направио дужи увод. Зар није логично да локална власт, да органи паравојних, парадржавних, Босне и Херцеговине који у то време теже стварању своје државе, да узме неоштећену војну опрему а не да је напада, јер њима треба војна опрема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи само без оно да ли је логично, него шта ви мислите, зашто то локална власт.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим да се не може тражити од сведока да каже у свом сведочењу шта је мислило неко треће лице, поготову група трећих лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви као, у то време који сте били и пуковник и били сте на високом положају, шта је ваше мишљење поводом тога?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Да вам кажем, у то време шверц оружја је био дебело загазио, ми смо на два, три пункта у нашој зони одговорности заустављали аутобусе који су доле место канти са сиром и овим осталим имали сандуке са оружјем. У Тузли се делило оружје, то сви су знали, с тим што ми нисмо имали податке нити смо могли нешто да урадимо у том смислу, али да неко хоће то да уради, да нешто, ја мислим да је то било смишљено само у томе дај да им ударимо шамар на изласку, значи није било битно шта ће од свега тога, дал да се оштети, разбије, овамо, онамо, али ћемо им ударит шамар на одласку, па нека нас запамте. Јер зашто вам то говорим, говорим вам из чистог једног другог угла, 21.05., значи само дан прије званичног датума, ја сам са војском изашао са колоном аеродрома Дубрава, 20.05., командант те јединице Чича Богдан и ја смо сели у ауто и са Дубрава смо дошли до центра, значи од Дубрава смо дошли до Тузле, ушли смо у Тузлу и отишли смо до Крекиног института, са возилом голфом белим, без обезбеђења, без ичега на безобразлук.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Управо те неспорне чињенице да су пре 15., и после 15., војне колоне напуштале?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Дозволите, прекинули сте ме.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Босну и Херцеговину. Само моменат. Ненападнута, ја и питам за ово, зашто баш колона 15., зашто баш позадински део. Има следеће питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да довршите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да сведок одговори, немојте ви закључивати колега.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Могу ли само да одговорим на ово питање које сте ми поставили. Ми смо дошли до тамо, прво смо на сваком пункту а било их је неколико на безобразлук, једноставно ја сам рекао и на два места, једном чича имамо позив од Бешлагића и то је била малтене лозинка да нас пусте, кад смо дошли тамо, седели смо у канцеларији са Селимом Бешлагићем, тада сам видео мог помоћника, односно мог референта саобраћаја, Бајић Османа који је био у униформи тамо, имао је овде неке љљане и шта ја знам, неке тамо држ недај, и носио је црне наочаре, офарбао је косу јер је иначе сед, мислио је да га нећу препознати, ја кажем побогу Османе па не можеш да се сакријеш од мене, и тад смо рекли Селиму Бешлагићу да ћемо 21., ујутру да кренемо, значи, а страхујући о томе да ли је он, и својим исказом сада овог момента не желим да оптеретим да је Селим Бешлагић нешто организовао, јер немам доказе нити смем то да кажем, али смо рекли, било је то, догодило се то, 21., ујутро ми крећемо са колоном аеродрома, немојте да се деси да се понови Брчанска Малта. Дигла се авијација, значи дигла се авијација, колона више није била у тактичком погледу колона, него је била борбена машина, значи борбена машина која је била потпуно измешана, више није било ово је борбени део, ово је позадински део, ово је санитет, ово је ово, ово је оно, него смо сви били наоружани до зуба, сви смо били компактни, било је приватних возила, било је све, али су била згужвана у средини, заштићена, и била су измешана борбена возила са ПА оружјем, јер аеродром нема атриљерије па смо ставили топове 20/3 на возила, припремили смо све да се бранимо, али нас је авијација штитила.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Наравно па то није спорно, или сте права војска.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Значи рекли смо да ћемо крваво да се бранимо, нећемо дозволити сценарио Брчанске Малте, е сад да смо ми били неорганизовани, онда би се Брчанска Малта поновила, али смо

ставили до знања да нећемо дозволити, прво ми, да се догоди Брчанска Малта.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Па јел, добро то је у реду, ви сте озбиљна војска и то није спорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вам је одговор на питање.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: А само да га онда питам сведока. Да ли сведок зна да је кроз ту исту Тузлу следећег дана 16., евакуисана нека друга војна колона?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Није.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Није вам познато?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није вам познато?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Није познато, то је рекао, да. Сведок је казао борбени део јединице је евакуисан, позадински део је нападнут, ми смо овде сада видели почетак колоне, дакле тај борбени део. Моје би питање било шта је разлика између првог дела колоне, у чему је разлика између тог борбеног дела колоне и позадинског дела колоне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је нешто објашњавао о томе.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ако је објаснио а ја нисам био присутан повлачим питање, молим вас.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Нема проблема, у борбеном делу колоне су војници, су возила која имају да кажем 50 или 60% посаде, значи возила су поседнута, имају људе, имају, наоружани су, онај је прикачио, иде прага, мислим сад, ту је ишла прага, пинц гауер са дигнутим страницама, унутра су људи који имају оружје, значи она је наоружана. Неборбени део, позадински део то је санитетско возило које нема ништа од оружја осим личног и то су кратке цеви, санитетлије немају дуге цеви, по природи посла, ту су техничари који, ту је гориво, не знам, радионице и тако даље, то је тај позадински део који је најосетљивији јер је најмање бројчано људства наоружано и које може то да брани.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Е сад овако, пошто је по исказу сведока нападнут позадински део колоне, моје питање гласи, и то је последње питање. Да ли сведок зна ко чини од људства позадински део колоне, редовна војска, резервисти или неко трећи? И то је задње питање, хвала.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па не знам сад ко су били, ко је припадник био, рецимо оне девојке које су биле у санитету, биле су запослене у Гарнизонуј амбуланти, возач је био из рочног састава, не знам да ли је преживео. Остало су били војници који су били у позадини који су

рочни састав. Неких 50 %, за остале не знам знате јер та јединица кажем то је та јединица «Б» категорије, значи она има део резервног састава и има део рочног састава. Значи то су они регрути који су примљени на обуку и остали у јединици, а има део који је мобилисан, е сад који је састав мобилизације, да ли су са Мајевице, Озрена, из Тузле, и овако то не би знао одакле су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте ви сте говорили да су биле неки резервисти и са Мајевице и са Озрена?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Па били су, мислим цела зона, пазите цела зона је зона 92. бригаде је значи Озрен, Мајевица, Тузла, Тетима, значи цео та регија припада 92. бригади, значи не могу да знам ко је одакле дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Слободно, изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја морам сад да се вратим на тај санитет. О ком санитету сведок прича, о ком возилу санитета сведок прича?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ово возило које је изгорело на Брчанској Малти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је видео.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Које сам видео.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Одакле му сазнање да су ту биле три медицинске сестре и возач?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорио је о томе.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Знам зато што су причали људи да је у том возилу било то. Људи који су били ту.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете сведоку да предпочите исказ између осталог Вукмирица Миодрага који тврди да унутра су били војници, наоружани, да иначе у колони није био нити један санитетски радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, немојте још одговарати док вам ја не предпочим.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, сви сведоци из тог возила су изјаснили се ко су и шта су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вукмирица овако каже, од оружја Вукмирица лично није имао ништа осим што је било личног наоружања у камиону, није био задужен ничин како каже имала је техничка служба, он је само извлачио опрему, тако да ни у том тренутку, односно у тренутку дејства није имао ништа од оружја, само мало. Добро. Који део, само реците који део?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Извините, мало само. Дакле све сведоке који су рекли да су били у том санитетском возилу смо питали ко су, шта су и да ли је унутра било припадника санитета.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ја сам чуо да су били на Брчанској Малти кад сам био чуо сам да су биле три девојке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте и рекли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да нема уопште супротности. Сведок је чуо да су биле и тако каже.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ја сам рекао. Јесте, ја сам чуо и да ми је лакнуло после када сам чуо да су те девојке живе, нисам рекао да сам их видео, него сам рекао да сам чуо да у том «пинцгауеру» су биле три девојке медицинске сестре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле наша примедба је на овај део, дозвољавам да је сведок чуо, али то није истина. Још једно сам питање. да ли је у било ком поступку пред било каквим војним органом овај сведок се изјашњавао о броју људи који су погинули на Брчанској Малти, односно да ли му је познато да ли је било који војни орган од '92. наовамо утврђивао колико је људи погинуло на Брчанској Малти?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Увек се шпекулисало са бројем погинулих, па је то ишло и до 200 и не знам ја, мислим то никад нико верујте да ли ће и за сто година неко утврдити колико је погинуло.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте на било који начин ви као команда корпуса имали сазнања колико 15.05.'92. године има људи у касарни?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не. Ја нисам имао, ја то нисам имао, команда корпуса, немојте посматрати мене као команду корупса молим вас. Команда корпуса ја сам вам рекао, команда корупса је у Бијељини, други део команде корпуса је у Подновљу. Ја сам само орган за сарадњу између команде корпуса и општине, значи ја нисам команда корпуса.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па сматрам да би то, ако дозвољавате коментар дакле старешина управо са тим задужењем да би морао имати информације са којом снагом живе силе располаже у датом тренутку.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ја прво да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте на почетку рекли, ви сте у команди 17. корпуса и да сте били по чину пуковник, тако сте почели, знате.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не, не, молим вас, треба да се разликују две ствари, значи употребу јединице ја као начелник саобраћајне службе немам, молим вас ја припадам управним органима те службе, односно команде корпуса, борбени део, односно они који имају право употребе јединице то су командант корпуса, начелник штаба корпуса и командант те јединице, значи они доносе све одлуке о тој јединици, а мене није уопште интересовало колико има људи, мене је само интересовало оног момента ме интересовало, да ме позвао и рекао треба, имам наредбу

команданта корпуса да јединица се дислоцира одавде донде, молим те одради ми наређење команде корпуса да се то уради и обезбеди.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко је био дужан да вам такво.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Команда корпуса.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Команда корпуса?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли има Дубајић било какву обавезу да вас информише да он излази из касарне, да он креће из касарне?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Ако је требао, то је требало команда корпуса да ми јави, да каже да Дубајић треба да, јер то је линија субординације од команде корпуса.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не од њега према мени, него од команде према мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опт. Јуришић, да ли ви имате неко питање? Седите само поред микрофона молим вас и укључите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја овог сведока први пута видим, ништа о њему нисам знао, нити сада знам, ни шта ни како је радио и како је радио, то он зна, ово што је испричао то сам чуо, немам питања за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли ви имате још нешто да изјавите, нешто што вас нисам питала а да ви сматрате да је битно за овај поступак?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Не знам увек се шпекулисало о томе и имам благи осећај да се шпекулише да је основна кривица код Милета Дубајића, мислим да ја би поступио исто онако као што је он урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да вас питам да ли би вама нешто значило да вам ми покажемо списак погинулих? Ништа вам не значи. Добро. Ви долазите из Крагујевца, је ли тражите трошкове доласка? 2.000,00 динара по овом нашем извештају је ли то довољно, је ли то покрива ваше трошкове?

СВЕДОК УГО НОНКОВИЋ: Довољно.

Сведок тражи трошкове доласка у суд у износу од 2.000,00 динара.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку 2.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам лепо господине Нонковићу, можете ићи.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза ради одмора у трајању од 20 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Хлодик добар дан.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо вас саслушати у својству сведока. Ви сте већ били саслушани у претходном поступку 15. јуна 2007. године и саслушани сте 02. новембра '94. Хоћете нам најпре рећи ваше личне податке, ваше пуно име и презиме је?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Здравко Хлодик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени које године?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: 21.09.1962. године у Пожеги.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Здравка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ваше пребивалитше где је?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Сомбор, Београдска 30 а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Лекар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу, да ли вам је јасно то?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би вас замолила да прочитате текст заклетве наглас.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок упозорен, опоменут, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви остајете у свему код исказа који је дат у претходним поступцима?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не остајете?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате нешто да измените?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, имам изменити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е онда овако, испричајте нам све што вам је познато везано за догађај.

Од ког момента сад то се не снима?

Режија, је ли треба да почнем испочетка, је ли можете да контактирате са режијом? Ништа.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо испочетка обзиром да није снимљено, мада по мом неком ја сам укључила микрофон, шта се догодило не знам, али није ни битно у овом моменту.

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок ЗДРАВКО ХЛОДИК.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ СВЕДОКА

Сведок са личним подацима као у претходном поступку, без измена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то мислим да је и регистровано јер ваш микрофон је укључен.

Упозорава се сведок да је дужан да говори истину, да је давање лажног исказа кривично дело, да није дужан да одговара на питања уколико би одговорима себе или неког свог блиског сродника изложио тешкој срамоти и знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу.

Сведок полаже заклетву.

Сведок је упозорен, опоменут, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле ви имате измене у погледу исказа? Је ли тако?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Само једну измену имам. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сте дали у претходном поступку?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, само. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа идемо од почетка па ћете ви онда сигнализирати у ком делу мењате исказ. Дакле 15. мај '92. године, извлачење војника из касарне «Хусинска буна» у Тузли, шта вам је познато у вези тога?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: О извлачењу војника ми у суштини није познато ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта се дешавало маја месеца '92. године? Ви сте живели у Тузли је ли тако?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да нам опишете како је стање било у Тузли, било шта што је нешто било карактеристично тих дана, ако можете да нам испричате шта се то догађало?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Значи то је било да кажем предратно доба кад је рат био у читавој Босни котово, сем ја мислим вероватно у Тузли да није. У Хрватској свугде је међутим сва та клима која се осећала међу људима упућивала је да нешто није уреду. У Тузли је била значи војска, тако да кажем, војска коју сам ја до два дана, ја мислим два до три дана прије 15. маја виђао у граду без наоружања са упртачима оно што кажу да их пошаљу на, пусте их рецимо напоље. Затим била је ту територијална одбрана и била је, био је МУП тадашњи, значи милиција, полиција, како се већ звала тада и није било никаквих назнака посебне затегнутости тај дан, тај дан кад се то све десило сем кад сам се враћао са посла у ја мислим 2 сата је било отприлике послеподне, ту не могу бити сигуран, јер и радно време нам је било продужавано, скраћено, тако да не знам тачно да су, да је било пуцања. Чуо се пуцањ, тако смо ми чули и то је пуцањ био пошто сам ја радио на том месту које се зове Градина, које се налази изнад касарне, чуо сам пуцањ и ми смо видели неке, директно из ординације смо видели неке људе на новој болници, тада још незавршеној данас ја не знам то је вероватно неуропсихијатрија. Међутим ништа се није десило кад сам кренуо кући, кад сам сишао да кажем са тога брда у град, опет сам чуо два, три пуцња, не знам ни ко је пуцао ни одакле ни било шта. И за тај дан више се ништа није десило до тих седам сати, валда 19 сати навече, кад је већ то

почело, ја сам био у кући, зачула се рафална паљба, експлозије, значи нешто што се дешавало пола сата или отприлике, међутим ја сам упалио телевизор и тада је био тај канал, ја се не могу сад тачно сетити да ли «54», некако је на телевизији био да кажем директан пренос шта се дешава, понављао се нон стоп се вртио један снимак који је снимљен са две зграде које се налазе у близини једне речице која се зове Јала и где је био ваљда смештен тај, где су биле просторије те значи Тузланске телевизије, значи имао сам осећај да се одатле одозго снима то директно и тај снимак сам видио ја мислим барем једно 300 пута и после и све остало. Међутим, на том снимку сам видио и тада, вјероватно кад се то дешавало ја претпостављам да је снимак ишао уживо и после видио сам једно возило војно возило, ја сад не знам које је то али углавном возило које служи за, значи није транспортер није возило са церадом које одлази, значи ја нисам видио колону на снимку, ја сам видио само то возило ту врсту снимка, возило које одлази према значи Сењаку, улице су биле пуне у суштини, није било никога, тамо нисте могли видети човека и видео сам то возило како одлази и како се да кажем заноси у десну страну и стаје после неких 50 метара и видио се снимак човека обученог у униформу коју су тада, маскирну униформу, коју је користила територијална одбрана, како претрчава из правца, тада је то неки кафић ту био, ако се добро сећам звао се «Мастерс», претрчава према можда према том возилу, али у правцу тог возила и пуца рафалном паљбом из пушкомитраљеза, из пушкомитраљеза. Е то је све што сам ја видио на том значи снимку. То је све што знам о самом догађају који се то вече, који се десио.

Сутрадан ујутро, уствари сутрадан ујутро у 6 сати сам добио одмах позив да се јавим на посао горе, и горе је речено да је изгинула војска, да је изгинула војска. И тадашњи шеф значи судске медицине је контактирао са вјероватно са полицијом јер ми смо имали са њима сталне везе, са полицијом, јер смо у суштини и радили за њих и за суд. И речено је да, да и читаву ту ноћ чули су се спорадични пуцњеви и овако и онако, међутим нико није излазио напоље, ноћ је, пуца се негде чују се пуцњеви и сад није сигурно време за шетњу. Онда долазе разне приче и гласине али све су гласине, те тамо су били овакви, те код неког улаза у Скојевској су неки убијени, нешто овако, значи све су то гласине које долазе до мене као и до вероватно свих других грађана у Тузли и сутрадан је било јавно саопштење колико сам га ја разумео, да је било јавно саопштење уствари речено је да ће авиони надлетати Тузлу, чини ми се да је тако било, да ће авиони надлетати Тузлу и да се грађани повуку у куће да би се обезбедио несметан пролазак колоне и колико се

ја сећам тако је и било, знам да су два авиона у ниском лету прелетала Тузлу, колона је прошла, отишла то нисам видио нормално јер сам морао бити у кући, кад је колона прошла ја то не знам и кад су они отишли.

После тога трећег дана ја мислим да је било или другог дана углавном добијамо налог да изађемо на лице места, тамо на Брчанску Малту да се утврди, да се приступи ја не знам како сад то и формулисати, да се изађе на лице места, да се направи неки увиђај у ком би ми учествовали као судски медицинари да у самом старту се, тако је речено да не промакну појединости или било шта друго, што је иначе уобичајена би била пракса за излазак на увиђаје неvezано за ово. Ја сам тад дошао и видио сам први пут, ишао сам ја, ишао је помоћник из, помоћник из просторије са коморама, сад се не могу сетити презимена, али мислим да се звао Азем, то је био помоћни радник, значи ишао би било ко да је био ту на том месту.

Ишао је и др Цихларж, наш тадашњи шеф и он је ишао, ја знам само кад смо дошли тамо да уствари ми нисмо могли направити ништа, зато што смо пришли месту, знам да је један камион који је потпуно изгорио видели смо пар лешева, потпуно изгорелих ту око камиона и свега, било је пуно просуте нафте, остатака од оружја, знам добро да сам видио један пиштољ ТТ 7,62 деформисан стоји ту, после смо нашли и један такав игром случаја испред зграде моје која је удаљена ваздушном линијом једном 400 метара. Значи помислио сам да је то од експлозије која је бацила то оружје ту. И кад смо ми то видели онда нисмо могли ништа урадити пошто ми нисмо имали свој транспорт, свој транспорт па смо се вратили назад да се шеф договори са вјероватно да се договори тада са надлежним службама у Тузли, он је често контактирао са Селимом Бешлагићем градоначелником и свима, да се договори који је даљи поступак, јер превоз ми нисмо вршили нисмо имали чиме, превоз је иначе вршило комунално предузеће које је јер овде је дефинитивно требало да се транспортује у лименим сандуцима, све то пошто су лешеви били доста оштећени ти које сам ја видео, значи били су пола њих угљенисани.

Да ли је ту било пет или је било седам или је било десет, ја то не могу рећи зато што је то било повезано заједно са хрпом тог метала од тог, од тих возила и свега тога. У крајњем случају около је била, биле су велике баре са нафтом по том читавом путу, онда је неко рекао да постоје неке неексплодиранине мине и онда смо ми сви закључили да је најпааметније да се ми склонимо одатле док неко то не обезбеди то лице места да се може доћи. Какав је договор постигнут и шта је ту

договорено, ја не знам јер нисам учествовао у томе. Знам да су нам почели довозити, почели довозити лешеве, ту је било лешева значи разних, разних стања да кажем оштећености, од угљенисаних до лешева са прострелним ранама и тако. Међутим ја сам, у суштини ја нисам знао шта тад представља наш посао и по чијем налогу радимо. Онда је речено да радимо као што смо радили у Добрњи то је рудник где је страдало оних 180 рудара и да користимо исте шаблоне и обрасце пошто смо тога имали на залихи, имали смо на залихи ја мислим једно 500-600 комада тих образаца, значи то је образац који садржи 4 до 5 листова на ком постоје некакве карактеристике људског тела које су битне за уписивање наношења повреда, одређивање неког узрока смрти, али вањским прегледом значи, вањским прегледом.

Колико је мени познато ја нисам урадио нити једну обдукцију тог таквог леша, него радило се о вањском прегледу леша где су уписиване врсте повреда које су могле бити видљиве, значи ја ту не могу говорити о блас повредама које су мени оком невидљиве, могу говорити о недостатку дела тела, било шта друго или повреди неким ватреним механичким, било каквим другим оруђем али не могу говорити о некој другој врсти повреде и вршила се прва нека да кажем идентификација у том смислу јер ми смо то стално радили, значи радили смо и прије ових што су погинули и последије њих смо радили, значи стандардна процедура је била јер пазите ми смо покривали читаву североисточну Босну и онда нађу човека на пример везаних руку како плива Савом у Бијељини и онда га доведу у Тузлу, значи то је било стално смо радили комплетно те идентификације и све то, тако да ја сам у претходном исказу рекао да је било 150 људи што не одговара истини, зато што сам ја то помешао са овим бројем рудара који су били први 150 откривено, затим 36, то се више не сећам. Ја сматрам да је укупно, сматрам да је укупно било око педесетак, тачан број не могу рећи. Ради се о људима који су били мртви на лицу места, значи тада.

Ради се о људима који су преминули у болници, општој болници Тузла, који су такође довожени ради узрока смрти, а који су били повезани са тим догађајем, колико дуго се то протезало не могу тачно рећи, а не могу тачно рећи датум до кад су, кад је задњи човек умро, мислим који је повређен тад. Значи сматрам да је био око 50-так значи умрлих који су мени,ето, колико сам ја могао нормално да ја нисам прегледао све те људе, него колико сам успео закључити из тих папира које смо водили. Папири који су значи вођени рађена је идентификација у смислу ако се код неког нађе на пример војна књижица или било шта друго да се упише, значи постоји посебна рубрика где се уписују подаци

за идентификацију. Подаци су сортирани у пластичне фасцикле, требали и подаци су предавани, предавани вероватно, вероватно Кризном штабу, ја их нисам лично ниједан предао, ниједан предао али из разговора мог шефа тадашњег сматрам да су предавани Кризном штабу тада у Тузли. Ја се не могу сетити али мислим да нисмо радили у записник нисмо радили у дупликату, обично пошто била је велика журба и све то мислим такво је било стање да је прављен је један записник, е сад да ли је предаван сад опет нисам сигуран, да ли је предаван Кризном штабу или је то ишло преко полиције која је дошла, јер они су сваки дан долазили горе колико има ових, пазите онда се у међувремену десило још ствари које су невезане за тај случај, тако да је то ето прошло ја мислим да смо радили у једном примерку, мислим. Јер обично смо радили кад смо радили за суд, радили смо у 6 примерака.

Од неких, значи код већине лешева што сам ја видио било је у питању значи потпуно угљенисање тела, значи излагање екстремно високим температурама, а код других биле су у питању прострелне ране, прострелне ране и остајем при ономе што ме је питао на којем питању је потенцирао истражни судија задњи пут, значи ја на лешевима нисам видио никакве, мени доступним лешевима које сам прегледао, нисам видио никакве знакове који би говорили да су лешевима накнадно унакажавани или нешто слично то понављам зато што је он инсистирао три пута на том питању. Значи ја тако нешто нисам видио, видио сам прострелне ране од ватреног оружја, вањским прегледом није могуће утврдити калибар тог оружја, међутим вероватно се ради о калибру 7,62 аутомата «калашњиков» највероватније, по искуству говорим, значи по искуству. Други подаци у вези са овим, да онда су лешевима, лешевима су одатле транспортовани пошто је капацитет код нас је био знатно ограничен, лешевима су транспортовани путем комуналног предузећа, комуналног предузећа где су одвежени куд коме је дата документација после где су одвежени, ја то не знам, ја не знам јер нисам учествовао у том делу тога посла.

Значи напомињем да сам направио, да морам направити исправку у броју, броју погинулих, забуну код мене је изазвала та рударска несрећа јер о чему се ради и дио, задњи дио рудара које смо извукли тада је био отприлике у сличном стању као и ови људи угљенисани и слично тако да је ту дошло до забуне у броју, а ово остало остајем при овоме што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћете рећи где сте ви у ствари радили?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Завод за судску медицину Медицинског факултета Тузла, асистент на пословима судске медицине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у оквиру болнице?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, у оквиру Медицинског факултета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налази?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Територијално да кажем је смештено у оквиру болнице, али припада Медицинском факултету Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви кад сте долазили то на посао тад тих дана, ви сте били у оквиру болнице?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја сам радио у оквиру болнице. У оквиру болнице, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ви сте говорили о томе каква је била предратна та атмосфера да се нешто осећало да ће се нешто десити, да је таква каква је била клима, спомињали сте да сте тачно знали да ће се нешто сутра десити, на шта сте то мислили и како сте ви закључили да ће баш тога дана нешто да се деси?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па гледајте, значи овако до тада ја у Тузли нисам чуо пуцање, никад није било пуцања, ово је било у граду, болница се налази на брду у граду, ја нисам до тада чуо да је неко пуцао у Тузли или нешто. Значи тај дан је било два пута се пуцало, кад смо гледали кроз прозор видели смо, сад ја, пазите ми смо видели два човека, један је вероватно да ли је у питању снајпер или нешто ја то не знам, који су стајали на том делу болнице која је окренута према касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је то било негде отприлике време 12 – 1?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па нешто, тако нешто значи 12 сати је прошло то је могло бити на пример 1 сат, на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли ви чујете два пуцња, један пуцањ или пар пуцњева?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, један пуцањ тад смо чули један пуцањ али смо одмах погледали напољу шта се дешава и видимо стоје горе нека два човека, нисмо ми могли сад ни разазнати ни ко су ни шта су, а кад сам силазио доле значи кад сам завршио посао, кад сам силазио доле ишао сам колима и одједном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пре него што сте сишли, да ли је ту ваш начелник, да ли је вама неко нешто рекао, ево чули су се пуцњи?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, није ми нико ништа рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам неко даје налоге шта би требало урадити?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, добили смо налог овако, каже ајмо се ми спремити и ајмо кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је то рекао?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ево то је било. Паша. Јер зато што је било ризикантно тад у то доба постојале су гласине Тузлом да ће војска изаћи, да они неће изаћи милом, него ће силом овако и онако, пазите гласине које круже које изазивају немир у обичном човеку који није упућен у такве ствари, али тај дан кад је почело, то слеподне кад сам сишао доле, кад смо ми у ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тад кад сте сишли, јесте чули пуцњеве?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Тад је два, три пуцња, два, три пуцња се чуло и видим да су се људи разбежали овако на улици, то је одмах на силаску, готово на мосту где је Брчанска, на мосту који прелази преко Јале, значи то је удаљено од тог места дотађаја на Брчанској можда неких 100 – 200 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли чујете појединачне, рафалне?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, појединачне. Појединачни пуцњи се чују и људи који се налазе на улици одједном беже у околне улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ја морам само да вам предочим да сте код истражног судије говорили «када сам сишао колима доле испод зачуло се 10-15 пуцања појединачно, два, три рафална».

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, не тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И имао сам осећај да је то било тако близу?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, ја сам сишао и чуо два, три пуцња, али ја сам још увек у колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја одлазим колима, значи пролазим, ту има једна једносмерна улица и туда пролазим видим људи леже, и одлазим колима даље пошто станујем одатле 150 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: 150 метара, паркирам ауто, излазим из аута, тада чујем ове остале пуцње а њих нисам на лицу места чуо кад сам био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које, рафалне чујете?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Чујем, чујем пуцњаву. Чујем пуцњаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците само.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Значи размак је 10 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле чујете ту пуцњаву? Одакле се пуцало?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па отприлике из истог правца ја не могу се оријентисати, то су зграде сад поред, али отприлике из истог правца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са зграда?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не са зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја нисам могао знати одакле се пуца, нисам могао знати одакле се пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет морам да вам предочим, три рафална, два, три рафална, нешто сам имао осећај да је то јако близу и ја сам стао одмах ту колима, откуд ја знам пуцало се са зграда и то се смирило, изашли су неки територијалци напоље у маскирним униформама, је ли вас зауставио неко од територијалаца?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не то, не, не, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вам предочавам исказ који сте дали 15. јуна 2007. то је не тако давно. Да ли вас евентуално то може подсетити јер тад сте говорили да сте угледали територијалце.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У маскирним униформама, да су вам рекли разлаз одатле, вози, вози, да вас не видим и упалио сам кола и одем и паркирам испред куће.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, али ја никог нисам видио да силази са зграда и тако нешто, нисам ни могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли видели територијалце?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па нормално да сам видио, било је у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли вас зауставио неко?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Није мене лично нико зауставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли чујете што вам предочавам.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Они су само тјерали каже одавде разлаз, одавде разлаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Али ја нисам никога видео са зграда то нема говора, нити сам био у могућности ја сам стајао на улици где нису у близини зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте дошли, када сте ушли у ваш стан, када сте дошли.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви где сте становали, на ком спрату сте ви били?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Четвртом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На четвртом спрату. Да ли ви видите, да ли имате поглед на Брчанску Малту?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видите?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Немам, мој стан је окренут на супротну страну потпуно од Брчанске Малте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Потпуно окренут на супротну страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви чујете осим што гледате преко ТВ-а, укључили сте телевизор, све сте то објаснили, је ли ви чујете ту неку паљбу?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да грми све?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Како да не, па то су стакла су се тресла мада је стан окренут са друге стране, то је била паљба, пуцњава, обично оружје, експлозије огромне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоље јесте чули?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Сад то не могу знати баш да ли је зоља, експлозије су биле значи које не припадају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте о томе, зато вас питам.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Које не припадају том, значи експлозије су се чуле, то не припада ватреном оружју пјешадијском и тако даље, вероватно се чуло нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико све то траје док ви чујете ту пуцњаву, колико би то трајало?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Колико би трајало, то није било у једном низу значи сад ево сад се пуцало 5 минута и одједном се стало, значи то је ишло пуцњава, пуцњава, па стане, па опет чује се пуцњава па експлозија па онда сам изашао на, да изашао сам из стана на степениште. На степеништу има прозор, прозор на степеништу који гледа у правцу Брчанске Малте али су зграде, зграде су, е одатле се види велики облак дима после једно 5 минута, 10 минута како је почела пуцњава, један велики облак дима који је ишао према горе, чак после се и савио на ову страну зграде се видио. Значи колико тачно дуго пуцњава траје, пола сата на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците да ли сте ви излазили испред зграде, да ли сте сишли?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Пред зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред зграду?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Пред зграду нисам сишао, него сам се на степеништу нашао са било је пар комшија који су видели ради се као почело је бежите одавде, сакривајте се, неки су сишли и трчали су у подрум доле, онда је један он нам је био комшија, ја мислим да је био комшија из те наше зграде он је био у Територијалној одбрани, био је

наоружан човек, човек је био наоружан аутоматском пушком, изашао је доле, изашао је на степениште и рекао закључавајте врата, врата да се закључавају од степеништа, као сад ће почети улазити и унутра и тако даље и он је изашао, ја не знам неко је та врата вјероватно и закључао, тако да је ту било опште расуло, то је био почетак нечег, то су људи вриштали, водили су децу у подрум доле, свађали се ко ће сићи лифтом. Лифт сте заглавио па су се дерали из лифта и тако и за то време, за то време кад су људи почели силазити доле није било пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте код истражног судије да сте ви изашли да сте били до зграде да видите, односно пред зградом да видите шта је то падало.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, то смо изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су кола читава, да видите шта је то падало.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не то је после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је после било?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То је било после кад сам изашао да видим да ли су кола читава и кад смо видели крај зграде овај што кажем један пиштољ што смо нашли по томе сам закључио да су морале бити јаке експлозије кад ту избаци тај деформисани пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви у том моменту били у контакту са неким, да ли сте телефоном контактирали, да ли сте звали ваш завод, да ли уопште нешто сте предузели кад сте све то чули?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Прво ја нисам имао кога да назовем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Кога да назовем, а био сам у контакту назвао сам супругу која је тад била у Сомбору и рекао јој ето почело је овде и тако. Значи са њом сам био у контакту па ни са ким другим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли функционисале телефонске везе у то време?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесу функционисале 10 или 15 минута, 10 – 15 минута у току разговора су се прекинуле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ви сте говорили такође о томе да ваша зграда гледа директно у пошту па сте видели те територијалце, описали сте и како су изгледали да су имали неке траке беле, да су ушли у пошту и ту је био неки штаб.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То није тад било, то није тад било. То је било све после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То говоримо о ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: О ноћи, то није везано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, о којој ноћи, је ли говорите тога дана 15. или не?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, да која наставља се ноћ, која се наставља, значи то није било везано за догађај. Ходали су испред поште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Видим да било их је пуно, да је ту неки штаб нечега, ја не знам чега је ту штаб, ја нисам могао ни ући ни било шта друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам то каже да је нечији штаб? Откуд сте ви знали да је ту у пошти штаб?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па претпоставио сам кад сам видио да ту они улазе и излазе нон стоп, па нису ишли писма слати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Значи то сам претпоставио али сам то претпоставио сутрадан, сутрадан сам претпоставио да је ту неко седише нечега, а мислим територијалаца је било то не могу рећи, па били су на сваком кораку после, на сваком кораку су били. Па добро били су и прије овога да будемо поштени у Тузли су постављене вреће са пјеском и то све ја не знам колико, ваљда 20 дана, месец дана прије свега овога. Значи на оном истом снимку видите вреће са песком које су давно постављене, али и по читавој Тузли је било таквих места сад ко је то постављао углавном знам да су ме ту заустављали рецимо ноћу, ноћу ако се враћам однекуд враћам се, знам да су ме ноћу територијалци заустављали. Они значи није ме заустављала полиције није ме заустављала војска, него територијалци су ме заустављали ништа погледају личну карту гдје сте кренули, кренуо сам кући, где станујете тамо добро и пусте ме, значи они су ноћу вршили ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан 16. маја јесте ви отишли на посао?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле сутрадан у јутарњим сатима јесте били на послу?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Чекајте само да са овим датумима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле не одмах у односу на овај догађај који се десио 15.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали састанак са вашим шефом?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не. Не зато што је он прво каснио па каже ништа не знамо шта ће бити, чекаћемо овако онако сједили смо горе једно време нити је ко, он је имао неке телефонске позиве, али тај

дан у суштини требали смо радити неку обдукцију ја не знам кога и шта је то било, можда је била нека саобраћајна, нешто није везано за ово, знам да ни то нисмо одрадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли вам одмах сутрадан доносе лешеве?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, ја сад нисам сигуран да ли су они почели то довозити одмах сутрадан или тек трећи дан, знам да смо ми ишли да видимо то место на шта личи да кажемо да ми то не можемо тако, него да ће Комунално доћи, да ће довозити лешеве те горе. Кад су они нама почели довозити лешеве ја стварно мислим сад да будем прецизан не могу бити прецизан, али значи ти лешеве су били свежи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте говорили код истражног судије да су вама доносили лешеве, да сте ви чак имали разговор поводом тога и да сте рекли да је то гомила лешева како ви треба и шта треба да радите ту идентификацију, али да сте после тога отишли на лице места јер сте ви изразили жељу да изађете?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не. Не. Лешеве су код нас, прво смо ми отишли да видимо то, онда смо рекли да како ћемо ми идентификацију вршити код апсолутно угљенисаних и слично, они су рекли ми ћемо довести горе не знам, он је причао са неким ко је био из тог штаба вјероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ја вас разумем. Али ја вама предочавам ваш исказ код истражног судије и предочавам како сте говорили, ви сте рекли како треба радити идентификацију, е дошли су из СУП-а тадашњег, дошли су крим техничари, то је све требало сликати, ви сте говорили како ви мислите да то треба да овавимо.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И већина њих има одређена документа код себе, значи већ говорите о томе видели сте лешеве, да већина има документа, ишла је посебна фасцикла за сваког, е онда сам ја тражио да нас изведу на место да видим као су ти људи страдали.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, вјероватно сам помешао редослед догађаја, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Мислим да смо прво ишли да видимо, а да су нам онда довозили лешеве што је и логично

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад са ким ви одлазите на лице места, са овим јесте отишли са представницима из СУП-а?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, они су већ били тамо, то је било да кажем обезбеђење тог лица места јер нико није могао прићи, нити је ико

долазио да види, да будемо поштени, мислим није сад тамо сад било пролазника који су дошли да нешто виде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли добијате конкретно упутство шта ћете радити, излазите на лице места?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја нисам добијао упутства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаква упутства?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, никаква ја немам никаква упутства нисам добијао, добијао сам упутства од шефа, он каже сад ћемо радити идентификацију за ових пет, ти узми три ја ћу два на пример, узима се стандардна процедура и то се уписује и све. СУП преузима они њихови што су, СУП је иначе кад је радио дактилоскопију и сличне ствари они то раде у просторији која је до нас. Редослед довожења лешева нити ја одређујем нити ја знам којим они темпом долазе, зато што је то друга просторија, то је друга просторија где се они за примају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајде да се вратимо ми на лице места, на лице места да се вратимо.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да фактички ништа нисте могли да тад урадите?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазите на лице места, где би то било лице места за вас, где сте Ви лично дошли?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја тачно стојим испред бивше трговине «Искра» тако се звала, значи то је удаљеност 15-20 метара од првог камиона, првог камиона који је био изгорио, први камион значи 15-20 метара од те раскрснице, даље нисмо могли јер је све пливало од нафте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е колико ви ту возила затичете и која су то возила која ви видите и где видите те лешеве?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Лешеве су око тог возила које ја видим и које не могу да препознам, не могу ништа, возило је потпуно деформисано, изгорело, значи ради се о камиону, каквом камиону то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли само један камион видите или више камиона?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, говорим о овом где су лешеве. Испред њега налази се још један камион он се у војсци зове «дајц» ја мислим, он је избушене су гуме и око њега је велика локва нафте. Мислим да сам видио и на значи према вама према касарни, значи ова два возила се налазе не оваквом месту, јер да сам овде видио један то је војни камион али онај мањи, других возила ту у том тренутку ја и исто је

тај камион оштећен, сав је резервоари су му избушени, нафта, гуме, све је напуштен, отворена врата, ја се других возила не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте видели те лешеве, шта сте закључили како су они настрадали, од чега су настрадали?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па пазите од чега су настрадали ја то не могу рећи пошто се тачан и непосредан значи узрок смрти може установити једино обдукцијом. Значи ја сам могао направити вањски преглед и према свом неком ето првом запажању закључити да су то, да су настрадали услед дјеловања високе температуре, да су изгорели, да ли су имали претходно каквих повреда то се не може установити, да ли су они имали да кажем метак у себи то се не може установити сем обдукцијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: А обдукција није рађена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: А били су распоређени око тог и испод тог камиона тако да сам имао утисак као да су били испод камиона, као да су били, у ствари они су и били око задњих гума камиона, један, два, пазите тад је ту било пластике изгореле за коју нисмо знали да ли је и то леш чак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви видели лешеве са прострелним ранама, дакле кад погледате онако да ли видите леш да има прострелне ране?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ту на том месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште ту кад сте изашли на лице места, немојте ми само говорити то место?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било где, шта сте угледали и видели?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Нисмо ни обилазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели лешеве са прострелним ранама?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ми нисмо обилазили лице места, ми смо дошли ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То видјели и тада је речено да ми тако у тим условима у тој нафти и томе не можемо ништа радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу вам опет предочити ваш исказ код истражног судије, већина њих је повређена испод камиона, разумете испод камиона су настрадали што значи да су гађани одозго. Они су били гађани, уствари имате прострелне радне које у суштини говоре да је повреда нанешена са неке висине и што се испоставило да је тачно?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, али то је била моја претпоставка за ове да су били испод камиона, ја то нисам имао чим. Ја сам претпостављао, ми смо добили после лешеве који су имали прострелне ране, који су могли говорити да се ради о повредама са висине, али та повреда значи ако је улазна рана овде, а излазна овде, она је могла настати и док је леш лежао доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте ви видели те прострелне ране, је ли ту на лицу места?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, не на лицу места, не, на овим лешевима горе. Значи та повреда, ја могу претпоставити између осталог да је могла настати са висине, али је могла у истом таквом положају кад је леш лежао значи кад се пуца у леш, не у леш у војника, у живог човека, могла је настати на тај начин, али с обзиром да је лице места било такво да су камиони били ту и да су лешеве ти који су изгорели, ја о њима говорим, били груписани ближе доле камиону, зато сам имао утисак да су се сакрили боже под камион, а зашто би се сакрили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би могло са тим изгорелим угљенисаним лешевима, шта би могли да констатујете?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обдукција не може.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па може обдукција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Може апсолутно, шта да смо установили да има два метка у плућима или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте правили записнике за све лешеве које сте видели, дакле угљенисани комплетни лешеве или уколико наиђете на поједине делове тела да ли сте и тад правили записнике?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ми смо правили записник само за оно што је нама донешено, делови тела нису доношени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То барем мени нису доношени, бар мени. Значи нису доношени делови тела нити се иначе прави записник за дио тела који се доноси. Било је повреда таквих, било је повреда рецимо, била је једна повреда ја мислим да је била где је вероватно дошло до експлозије неког експлозивног средства у овом пределу па је нога била готово одломљена и тако даље, али се установило да припада том лешу по пуцању шава панталона и осталих ту карактеристика рана и свега тога, тако да ја нисам добио никад да ми је неко донио неку руку и рекао е ово је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте колико сам вас разумела ви нисте радили обдукцију?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Зато што нисам имао наређење да радим обдукцију, не могу ја радити сам обдукцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама је потребно је ли тако да сте и тад у том моменту добили.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја морам имати писмено наређење да би радио обдукцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте се питали, да ли сте питали вашег шефа зашто да не радите обдукцију?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па да дам кажем нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако, логично је да се ради обдукција?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па логично је, логично је да се ради обдукција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тако, зато вас питам, да ли сте уопште у том моменту помислили како ја добијам наређење да не радим обдукцију?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па ето ја нисам добио наређење, а ја без наређења не смијем радити обдукцију, ја сам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ни са ким нисте коментарисали?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја сам добио наређење да урадим вањски преглед и ту је прича стала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да рекли сте и све сам то разумела, али да ли сте ви са вашим шефом или са било ким од ваших колега прокоментарисали како је могуће да не радимо, има толико лешева.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је могуће да није издат налог да се изврши обдукција?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Добро, па јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта које сте објашњење добили?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па ништа, рекли су добио си налог за вањски преглед, шта ти треба још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја сам само радио оно што се тражило, што се тад тражило од мене. Међутим ми говоримо о једном времену знате које је било доста хаотично и све се то дешавало зашто и ко, зашто и ко неко није издао налог, налог за обдукцију није могао издати ни мој шеф да се разумијемо, зна се ко издаје налог за обдукцију. Према томе суд издаје налог за обдукцију, ми нисмо добили налог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то вас питам да ли сте уопште коментарисали са вашима како је могуће да не добијете такав налог, да ли је то мало необично да не добијете налог?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Нелогично, али нисмо добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците, само ми ово још реците, како на основу чега сте ви вршили ту идентификацију, је ли само на основу докумената које сте проналазили?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не ту идентификацију класичну на основу вањских знакова, стандард, тетоваже, косе, ми нисмо имали, ако неко није имао докумената ми нисмо имали са чим упоредити то, разумете, него смо ми то уносили у идентификациони лист и то служи да би се касније евентуално предочавањем родбини, предочавањем неких слика или било коме другоме да би се могло на основу тога вршити. Ја памтим, да стандардни образац био је за идентификацију са уношењем тих података, значи то су карактеристике класичне које се иначе врше при идентификацији. Ништа посебно сад да смо ми направили нешто нити смо могли направити. Како ја могу направити нешто кад имам налог за вањски преглед. Не могу утврдити да ли је неко имао прелом кости па ћу сад упоређивати неки снимак или нешто, не могу утврдити да ли је имао туберкулозу или нешто па да могу утврђивати. Значи ја сам имао налог за вањски преглед и налог је испуњен и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте говорили сад о томе да сте погрешили кад сте рекли да је то било 150 записника, тачније речено је 152 записника да је било и баш сте прецизирали да су ти записници били само да сте правили за комплетна тела и ту бројку сте рекли, сад сте исправили ту бројку?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, нема говора, ја сам то помешао са овим рударима у Добрињи, то нема говора, то је сигурно тако, значи не могу вам рећи да ли је било 52 или 49 али могу рећи да је било око 50-так.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око 50-так, да ли можете да определите колико би било идентификованих?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Идентификованих?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Да ли је била половина идентификована, да ли су сви идентификовани?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Прво овако, ја тај дио који је да кажем мени допао да ја прегледам и да направим тај записник ја не знам, мислим тад се могла идентификација одмах извршити само ако је уз леш нађена рецимо лична карта, војна књижица, нешто друго, ништа. Пазите

то су били људи које није постојала родбина са стране да посведочи идентитет. Ја се лично сећам нпр.за војну књижицу можда ево рецимо али опет ево морам се оградити једно 10-так за војну књижицу, ја мислим да је тако. Али овој другој половини ја не знам, ја нисам ишао да контролишем оне друге папире нити сам имао право, значи ја не знам за ову, за овај други део који је рађен, не знам колико је тамо идентификовано не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви конкретно ви сачињавали записник о идентификацији?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са вашим потписом?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта вам је речено за те записнике, где ти записници иду? Где је требало да иду ти записници?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Записници, прво овако ја кад значи технологија посла, направим записник одмах на лицу места у сали, значи на лицу места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, говорите конкретно како сте радили, не уопште како је технологија посла него тад кад сте радили те записнике, само нам то испричајте како сте радили?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Записници су сторнирани, сторнирани у једној просторији где смо ми иначе држали те записнике, по записнике је неко долазио, да ли су, да ли неко из Кризног штаба, ја не знам, записници су одлазили а мени је речено после, после пазите то опет није ми рекао нико релевантан да ја сад могу, него речено је као записници су отишли уз лешеве ради замене, у смислу да су лешеве предати уз записнике, уз записнике да су предати тадашњој српској страни. Ето то је мени информација, али ја немам података о томе, од мене нико није узео записник и рекао е сад ја носим ово, не они су стајали и после сам видео да тих записника нема, значи сви су однешени, а сви други су били ту, боже драги записници, једино тих нема. Значи они су отишли некеме су предати, а могли су бити предати једино или Кризном штабу или полицији, ја не знам ко би трећи могао доћи да узме те записнике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте у те записнике, говорили сте у једном примерку да сте радили?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: У једном примерку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте говорили да је било, да мислите да је било у три примерка?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, у једном примерку али је то, то је записник направљен из три дела, не користе се сва три дела кад се иначе ради обдукција, први део служи за идентификацију, други део служи за обдукцију, саму обдукцију а трећи служи за мишљење и тако даље, све то, ми смо све то паковали заједно, није то три примерка, то је три дела записника. Рађени су у једном делу, ја знам тачно колико смо имали записника, нисмо могли имати више, ја сам имао на резерви неких 500 комада тога, значи поделите са три, није теоретски могло бити рађено, значи нисмо имали са чим да радимо, а нисмо правили нове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви сте онда погрешно сте изразили кад сте рекли у три примерка?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: У три дела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у три дела?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте. Направљени су значи то се састоји од 8, односно ја мислим 8 или 9 страница, 8 или 9 страница које су тако сортиране да буду три целине и захефтане су са оном хефталицом и налазе се у пластичној фасцикли, ето то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад код истражног судије сте рекли да је речено да ти записници иду за размену?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, то је речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте на то мислили сада кад сте рекли?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, то сам мислио, јер где су записници, записника није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко вам је то рекао, ко је могао то да вам каже?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па то нисам ја добио информацију од званичне особе, него прво се причало где су их после одвезли, па да су их сахранили ту, па да су их превезли, па да су их у хладњачу, пазите ја говорим о гласнима, па да нису сахрањени, да су сахрањени у масовној гробници у Тузли, па да су пребачени из хладњача негде према Сребреници, пазите све су гласине и онда уз ту причу ишла је и прича да су записници отишли ради боже драги те неке доказа или размене. Ја нисам никоме дао нити је ко тражи од мене лично тај записник. Али долазили су горе сваки дан су били људи из полиције, били су из Кризног штаба, контактирали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то, је ли знате ви некога обзиром да сте толико живели у Тузли, да ли знате било кога из полиције, из Кризног штаба ко је долазио у завод?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па да вам кажем нешто сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана, ко вам је пошто су вам стално долазили?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Код мене није долазио нико што се њих тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд знате да су долазили?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па зато што сам био горе у канцеларији, они су ишли код шефа и договарали, сад шта већ треба и како ја сам од њега добијао наређења требаш радити ово, требаш оно. Пазите мени су били сви одмах да кажем, сви исто обучени мислим они су имали маскирне униформе и тако даље. Сад да ја знам неког ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ја вас питам да ли сте ви неког знали.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Од територијалаца нисам никога знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Нисам никога знао од њих и одмах да вам кажем нисам чак знао ни већи дио људи из СУП-а, тадашње полиције, зато што тог сутрадан значи тог дана када је војска за њом је изашла једна велика колона цивила из Тузле, један велики дио људи које сам ја знао из полиције, који су радили тада је отишао, отишли су колико сам ја чуо у Бијељину. Из Територијалне одбране ја нисам стварно никога знао, никога ко је долазио горе или од мене нешто тражио, нису тражили од мене ништа, тражили су од шефа и са њим су контактирали. За записнике знам да су предати, ту нема говора, они су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико дана су доносили лешеве? Значи од догађаја када сте то видели све шта се догодило, од 15. маја?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико би то дана трајало да вам доносе лешеве?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То је јако тешко рећи, не могу бити сигуран из једноставног разлога што су се почели доносити већ исти дан и лешеве који су настрадали у борбама које су почеле. Сваки дан су пристизали и лешеве и са муслиманске стране и са српске стране, значи нису ово једини људи који су горе били ради идентификације. Горе су довожени људи који су убијени у борби, добровољци, и овакви и онакви, било је ја мислим и војника је било неких, било је значи тад је почео тај пресинг велики кад сам ја рекао шта ћемо ми радити, шта ћемо ми на крају радити са овим, зато што се одједном створило. Ја не знам 30 лешева се одједном донело, али не тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли вам кажу, јел вам кажу те лешеве које су вам доносили, да ли вам кажу одакле ти лешеве? Одакле вам довозе те лешеве тих дана, тога дана?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Са фронта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је било прецизирано са Брчанске Малте да вам доносе лешеве?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па јесте то је вероватно било прецизирано, али ово су били свежи, ово су већ били лешеве од можда три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питам, дакле кажу са Брчанске Малте.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, да, свакако, па мислим разлика се види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли, ви сте прегледали те лешеве, да ли сте унели и опис повреда, да ли можете да кажете да ли је био тачно унето какве су то повреде биле, да ли је било прислона од уста цеви оружја уз тело?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште било шта констатовали?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То сам и прошли пут рекао, ја тако, такву врсту повреде ватреним оружјем која подразумева апсолутну близину, ја нисам видео, јесам видио на једном али то је био територијалац, то је био њихов међусобни сукоб и пуцано је, то је био територијалац, то није припадао овоме, али на овим лешевима ја нисам на овима које сам ја прегледао ја нисам видио значи нити један знак, зна се који знакови говоре за апсолутну близину пуцања из ватреног оружја. Ја то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су били сви ти лешеве, шта се урадило са тим лешевима са Брчанске Малте који су вам донесени, да ли знате шта је било са њима?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не знам. Они завршавају, ми кад завршимо они иду у тај дио један где се обично, где постојали су фрижидери где ми обично имали смо ја мислим 6 фрижидера где обично ставимо у фрижидер и то је на томе завршено. Тад нисмо знали шта да радимо и по те лешеве је долазио ја мислим да је комунално то предузеће долазило по њих и одвозило, а ја не знам где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате јесу ли уопште сахрањени негде ти лешеве у Тузли?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате то сазнање?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То не знам. Кад су напустили нашу зграду ја не знам. Сем тих гласина, али гласине је могао проширити ко хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, о тим гласинама сте говорили код истражног судије, да су их закопали у Трновцу.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су биле гласине?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте, све су биле гласине, то и да су сахрањени одмах доле па на Бањи да су сахрањени, да су овде, онде, међутим то су гласине само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли уопште имате сазнање уколико сте чули да је то било за размену, да ли је размењено нешто?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта не, немате сазнање?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Немам, немам сазнање, јер да вам кажем нешто ја нисам учествовао ни у каквим војним структурама нити у том кризном штабу ништа да би мени уопште биле и понуђене такве информације, а не доступне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте били саслушани 02. новембра '94. године од стране истражног судије говорили сте да вам је наређено да подаци морају бити строго контролисани, само мало да вам тачно прецизирам шта сте рекли, али ево ако сам вас подсетила одговорите?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је то рекао?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па рекао ми је шеф, значи ово су ствари које не смеју изаћи из куће ово све мора бити ту, немој да се шири и шта да иде овако ово ми радимо по строгом наређењу овако немој да то се прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чијем наређењу, ви сте спомињали Кризни штаб?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па вјеројатно Кризни штаб, госпођо тад је кризни штаб био сва власт у граду, бар колико сам ја то разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наређено нам је да подаци и извештаји морају бити строго контролисани, те да се прво морају достављати Кризном штабу, баш сте прецизирали, да се достављају Кризном штабу, а нама су забрањене личне изјаве 16. маја?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте то је све тачно, али ја нисам достављао те штабу, већ је било мој шеф је достављао, а нама је речено да нема приче, не сме ниједан податак да процури ништа све мора да иде кроз папире, да нема личних контаката ни са ким, нема, почели смо закључавати то питај бога како горе где смо и добро и иначе закључавали па да се не би ти папири однели, па ето гако значи добили смо да је нешто ванредно, нешто што није уобичајено, зато што се нисмо уобичајено тако понашали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците да ли у то време, значи у време када су доносили лешеве са Брчанске Малте, да ли је било донесено и лешева припадника Територијалне одбране?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли могу да вас подсетим и то сте говорили код истражног судије, можда ћете се сетити, говорили сте у исто време довежено је 18 припадника Територијалне одбране, по завршеној делимичној идентификацији сва документација је предата у Кризни штаб?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Могуће да вам кажем то је податак од '94. то ја нисам сигурно више, да ли су они долазили, па знам да су нам довозили из болнице сви који су умрли и тако даље, нису они нама директно, пазите било је рањених људи који су умрли за три сата например у болици, сад то је пребачено после, а да ли је то било 18 и како то мислим стварно. Кад сам ја дао ту изајву '94. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, '94. зато кажем да вам на некин начин освежим памћење?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Довозили су територијалце, довожени су читаво време, ја мислим да је за период од 3-4 месеца прошло 600, ајде сад да не око 600 људи је прошло само ради идентификације, обдукције и свега, то је за три месеца да ли је ту још 18 стварно не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Фарук Прцић?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Фарук Прцић ја мислим да је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он био?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја мислим да је он био у Кризном штабу или командант ТО, не знам нисам сигуран, али мислим да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разговарали нешто са њим?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Он је био, ја мислим да је он један пут био горе, нисам ја, ја нисам са њим разговарао. Не. Ја нисам са њим разговарао, нити не знам у ком би својству ја са њим разговарао. Али мислим да је био у Територијалној одбрани, пазите то су имена која су ми већ право да вам кажем прошлост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте говорили код истражног судије да вам је тражено само да извршите спољашњи преглед.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте то је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вам је шеф рекао да су звали из штаба, истражни судија вас пита да ли знате некога по имену ко је учествовао у тим разговорима, а ви кажете у тим разговорима са мном није нико разговарао у том смислу, али је са њим разговор ишао да ли је тај Фарук Прцић тзв.учествовао, јер он је био задужен за то.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је са њим разговарао не могу да сетим, зашто је он тачно био задужен?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па ја мислим да је он био између осталог задужен ето вјероватно и за контакте са, конктакте око тог али зашто је он директно био задужен, па ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Откуд ћу знати зашто је он у Територијалној одбрани задужен, мислим стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите снајпере постављене тад у то време на болници конкретнo?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, сад вам кажем да сам видео два човека који су држали пушку да ли је то снајпер или није, међутим то сам напоменуо и истражном судији кад смо говорили да су после значи били разговори, ја сам разговарао, разговарао сам са неколико колега горе и један од њих је тврдио да је код њих, на њиховој тераси која се налази баш насупрот тог места где се то десило, да је на њиховој тераси да су била двојица територијалаца који су ето горе наводно пуцали, а да он тад није био кући него то му је жена испричала и ето страшно се унервозила због тог свега и тако и још смо се ми мислим кад морам тако рећи још смо га зезали, питали да им није можда и кафу понудила, значи али ту су биле пазите гласине, ја то нисам видео нити сам шта чуо. То је он изјавио зато што се стан налази изнад тог кафића директно горе и ја лично нисам видио то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви лично имали неке непријатности тих дана?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Знате шта најбоље да кажем да нисам. Е тако. Нисам имао никакве непријатности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Говорили сте о томе код истражног судије о тим неким непријатностима. Реците овако, ја морам да вам поново да вам цитирам шта сте рекли код истражног судије, везано за ове снајперисте, знате ви сте тачно говорили постоји један нови део болнице који није био завршен али је био тако лоциран да се са њега, то је било брдо, да се са њега видела читава касарна.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер касарна је одмах била испод и ту смо горе видели буквално наоружану војску, снајперисте стоје овако.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесам па ја и сад кажем и да сам их видио и били су горе, видело је нас тад троје, четворо, ја мислим који су се ту затекли, али нисам ја видио да они држе пушку и нишане негде

него људи у напуштеној болници на самом то је овакав ћошак болнице који гледа према касарни тамо, видио сам двоје људи држи, један држи пушку, значи ја сад нисам знао шта они раде, околности су биле такве и све је упућивало на то да они нису кренули у лов, него значи то је тај дио зграде који је био окренут, зграда је стварно тако лоцирана кад је направљена. Сад још и није тако вјероватно али тад је било направљена, тачно са задњег спрата били су окренути тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо добили овако од Завода за медицинску дијагностику, Завод за патологију и судску медицину, који је направљен 16.06.`92. године списак погинулих и умрлих лица од насилне смрти, а то је за период од 15. маја `92. до 15.јуна `92. Ја ћу вам дати тај списа, погледајте и да ли је вама уопште нешто.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Мораћете ми ово поновити, ово исам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, тачније добили смо од Клиничко медицинског центра «Др Мустафа Мујбеговић» Тузла, Завод за медицинску дијагностику, Завод за патологију и судску медицину, списак погинулих и умрлих лица од насилне смрти од 15. маја `92. до 25. јуна `92. Ја ћу вам предочити тај списак.

Дајте други примерак.

И ви ево погледајте и да ли вам је нешто познато везано за овај списак.

То је сад, не, ово је најновије што смо добили на наше тражење.

Каже акт Универзитетско клиничког центра Тузла, са списком амбулантних лежећих пацијената и фотокопијом списка погинулих и умрлих лица од насилне смрти од 15. маја до 15. јуна.

Јесте достављено вам је све, све смо доставили. Све што овај суд добије, ово веће ви аутоматски одмах добијете. Један од бранилаца овде имамо доказ да је добио. Дакле то је на званично тражење достављено. Видите која су то имена, видите да стоји кад је ко примљен у болницу.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да видим али одмах да вам кажем мени имена ништа не значе. Мени имена ништа не значе, нема ниједно име за које би ја рекао ово ми је познато и овако мислим. Имена не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа вам не казују?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ништа ми имена, једино ми значи што је мој потпис ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам и хтела да вас питам да ли је то ваш потпис?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ви говорите да су вам тела донесена са Брчанске Малте, говорите о томе да је вршена идентификација. Говорите да сте и по документацији војној која је налажена ту поред тела да сте и на тај начин између осталог вршили идентификацију, како је могуће да нема ниједног војника овде, барем ја не видим на овом списку? Чак стоји примљен у болницу, ево рецимо сад ћу вам рећи тачно за 15. Чехајић Садик погинуо 15. маја '92. у 23 часа, па онда имате назначено кад је ко примљен у болницу, па кад је умро, па чак имате под знаком питања Муратовић Халид погинуо па имате онако знак питања стоји вам ту, а за ове војнике који су вам доношени ту немате ништа, како је то могуће, је ли имате неко објашњење ви кажете да сте радили идентификацију?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Немам, немам објашњење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је нешто у том смислу речено кога треба уносити на списак а кога не, да ли сте неко то упутство можда добили? Да ли ме разумете што вас питам?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је период од месец дана?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Разумем ја разумем, ја не знам, можда се овај списак уопште није односио на те војнике, можда се уопште није односио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да можда постоји још неки списак који се односио директно за те друге војнике, односно не за друге него за лица настрадала на Брчанској Малти, да ли је постојао још један такав списак?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте ви овај списак потписали, да ли сте потписали.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Али ја не знам зашто је овај списак тражен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сам ја тражила као председник већа и ово веће. Који списак?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја вас питам списак погинулих и умрлих, то је списак који је сачињен тада 16. јуна '92. године и ми смо тражили да видимо да ли постоји.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ово је, то су били месечни спискови који су се слали Кризном штабу. Ово су месечни спискови, значи ја узмем књигу умрлих и прекуцам за тај месец дана, то је што се слало

Кризном штабу ко је погинуо, то су ти спискови, сваки месец дана је ишао списак ко је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са овим људима који су погинули?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не знам, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих сте радили идентификацију? Не знате?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли је сачињен неки посебан списак погинулих, настрадалих на Брчанској Малти?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја га нисам сачинио. Ја га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви га нисте?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је био сачињен, да ли сте ви као што сте овде препознали ваш потпис, да ли сте ви потписали то?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Такав списак, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такав неки списак? То вас питам да ли знате уопште?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Нисам, нити сам видио такав списак. Али пазите ако сад значи ја имам папире о некој идентификацији каквој таквој, па мора бити ваљда неки списак где пише па идентификовано је толико или нешто друго, ја га нисам потписао нити сам га саставио, а ово је месечни извештај, постојао је и дневни извештај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, али зашто нема за тај месечни извештај, пазите имате од 15. маја, 16. маја, 21. маја, 25. до 16. јуна, а за 15. мај нема ниједног од ових страдалих на Брчанској Малти, зато је у том смислу било моје питање да ли је постојао неки други посебан списак везано за те људе који су страдали на Брчанској Малти?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја то не знам, а ово, овај списак се може односити на цивиле, на цивиле који су погинули од бомбардовања минобацачког и може се односити рецимо на припаднике ТО који су погинули и не мора се ни на ког више односити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се посебно правио списак за припаднике ТО?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За цивиле, за војнике?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, не, ја за овај списак мислим да се односи на то што сам сад рекао. То је месечни списак, да ли је за ове војнике прављен ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро. Да ли знате ко је од пацијената био такође смештен на некој другој клиници, рецимо односно на неком другом одељењу хирургији, на одељењу?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не знам ко је, мислим именован не знам, али знам да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим именован, него да знате да ли су била таква лица смештена на неко друго одељење?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте била су три повређена или четири, у број се не могу баш упуштати, четири или рецимо пет њих је било на хирургији који су љечени на хирургији, ја мислим да је један, мислим опет да је један умро колико је мени познато умро, за остале не знам да ли су излечени, размењен, не могу се тога сетити то стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Такође у судском спису постоји и списак амбулантних и лежећих пацијената који су лечени у јавној здравственој установи Универзитетско клиничког центра Тузла, на овом списку евидентирани су људи да Брчанске Малте који су били рањени, дакле на том списку постоје људи који су рањени у том догађају 15. маја на Брчанској Малти, зато сад покушавам да ако можете то да направите неку разлику како је могуће да ту буду евидентирани спискови, у списковима да буду евидентирани рањеници ти који су лечени пацијенти а да не буде регистровано, да нема на списку погинулих тих људи, а било их је кажете око 50?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па сад слушајте, ово је могло да иде као извештај месечни, а да се нама каже а ово други списак иде директно у ТО са овим записницима, говоримо о хипотетици некој, разумете. Ја нисам правио онај други списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте, ја вас зато питам.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Нити знам, али ако је ово месечни извештај он се могао односити на цивиле и припаднике ТО, он се могао односити на њих, а ту има жена има свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, зато вас ја питам да ли је био посебан за војнике, то сам вас питала?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То прецизирате само за њих.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не знам, ја то не знам, али ето могао би прихватити например да је неко правио нешто посебно, али опет ми није јасно ако је њих само 10 например.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко би требао такав списак онда да потпише? Ви сте овај потписали?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па да то сам ја потписао, то је месечни извештај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прихватате условно да је постојао тај списак рецимо војника страдалих?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, али не знам не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко би могао уместо вас да потпише то?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па не ја нисам ни задужен био, ово је месечни извештај размете, то се потписује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То реците, па објасните нам ми не знамо.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То може потписати, па ако је тражен онда је могао потписати шеф Завода, ако је тражен списак. Али полазим од друге ствари ако на пример имамо укупно 50 људи и сад имамо 10 идентификованих, како правимо списак, не знам како ћу направити списак, ево ви сад да од мене тражите да направим списак 30 неидентификованих људи ја не би знао како да га направим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја морам да опет да вас вратим на ту бројку, прецизно децидирано сте рекли да је било 152 страдал, 152 да је страдало.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, рекао сам тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како сте сад дошли до цифре од 50 сад после толико времена, како сте дошли до те цифре, је ли можете мало то да нам објасните?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па могу, дошао сам кући па сам размислио, право да вам кажем јер све ове године ја покушавам да све то заборавим, мислим да будемо поштени и ти људи који су предмет овог главног претреса су само један мали дио у низу тих људи који су прошли тамо. Разумете који су прошли да кажемо кроз руке што се радило са њима. Мени је пуно упечатљивије на мене био значи утисак оних рудара где сам провео 29 готово дана у руднику, на мене лично значи у том смислу, а кад сам размислио кући јер сматрам да је број око 50 ту негде, чак ја вам опет кажем ја не могу вама рећи да ли 52, 49 мислим да је око 50.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пазите ви сте `94. године рекли да је на записнику, дакле на записнику да је било 152, `94. године?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Слушајте, `94. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле одмах након 2 године, да ли је вама свежије памћење било тада или сада после толико година?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па ја вам кажем ради се о томе да сам два податка заменио, први је са овим рударима што је било прије годину и по дана прије тога, где смо у првом турнусу нашли 150 или 152 можда како сам баш то рекао, у другом турнусу још 30 ваљда и двоје, троје, тако нешто. То је због тога, радили смо исти посао, иста идентификација колико се могла применити и опет вам кажем да задњи су имали готово исте повреде као ови први војници, значи била су угљенисана тела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да ли знате шта се дешавало у болници, колико је било рањених, да ли сте можда ишли да утврђујете повреде?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, то сам све чуо. То сам чуо од колега, да су смештени на хирургију, да су смештени у две собе које су биле закључане јер се плашило да ће их други који су повређени значи припадници ТО-а напасти или нешто друго. Имали су значи повреде од ватреног оружја и експлозивних средстава шта је било са њима нисам то, то су одвојене значи установе, ми смо и физички одвојени од тог дела где су они били. Да ли је неко мислим да је један од њих, мислим да је један од њих ако се добро сећам умро после три месеца или нешто, три месеца или нешто и ту смо добили, ја мислим да смо и он је довежен али ја не знам, ја нисам радио то, то нисам радио, а знам да су били значи смештени у болницу, углавном на хирургију.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: А јесте ли ишли са истражним судијом можда или по његовом налогу да видите те рањенике или?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не. Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Или ради кфалификације повреда?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Не знате ни за третман у болници?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: У болници не знам то је згада значи одвојена од нас, двеста метара затвореног типа, поготово у то време ви нисте могли ући, сад хоћете да уђете ма не значи није се могло ни, одељења су била затворена. За третман не знам али знам да је било таквих, шта је било са њима после ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте говорили, сад прецизно кажете да сте помешали са рударима.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесам сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ви сте и тада одвојили рударе.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одвојили сте и тад када сте давали исказ рударе, па сте рекли било их је 180, а да је било 152 ових других.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, не, то је грешка. То је грешка, ја сам погрешно у броју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам схватио колико је далеко ваш стан од раскрснице Брчанска Малта?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ваздушном линијом значи па једно 300 метара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: 300 метара, када из болнице идете кући, да ли пролазите кроз раскрсницу Брчанска Малта или Скојевском улицом идете?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Непосредно, не нисам ишао Скојевском.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, питам вас куда вас пут води.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, то је тад направљен нови пут са тог брда нови пут који се спушта, а он је тај пут је удаљен рецимо 100 метара овако од те Брчанске Малте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Од Брчанске Малте?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте тај дан када сте се враћали кући приметили икаквих посебности на том путу до куће у односу на старе изјутра кад сте одлазили на посао и на стање од претходних дана?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, нисам. Нисам ни стигао ништа приметити зато што је одмах кад сам силазио, одмах је било два, три пуцња, почео, чим сам сишао доле нисам ја ни стигао видети и онда сам видио да су се људи разбежали, почели улазити у околне тамо улазе и да су дошли неки ту који су били територијалци и машу руком само бјежи, бјежи, бјежи на страну тамо и онда сам ја продужио директно, то је нека једносмерна улица, продужио сам овако директно према кући и изашао тамо. Тад сам чуо друге пуцње.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, не морате понављати, само кратко одговорите.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја нисам стигао да видим никакве.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реците ми да ли сте само ви вршили спољашњи преглед лешева или је и овај Цихларж?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: И он исто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И да ли је још био неки патолог? Да ли је још неко био од патолога?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, нико.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па ово 50 или 52 да ли су то лешеви које сте ви прегледали или ви заједно?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, то је заједно, заједно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Откуд знате, откуд вам та бројка да је то заједно.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па нисам рекао 52, ја сам рекао око 50.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ја бих разумео да сте запамтили да сте ви лично прегледали неки број, знате.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па ја јесам ево ја процењујем да сам. Ово је заједно, није 52 него кажем ја не знам тачан број око 50.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Око 50 добро.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Око 50. Значи овако кад сиђемо ујутру има их 10, на пример 10, онда ћу ја узети 5 он ће узети 5, значи да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А тако?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: На основу тога ја закључујем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте уносили неке податке у ове протоколе формуларног типа у смислу неког броја обдукције СП број је код нас или бар на нашем новосадском Заводу за судску медицину, а мислим да је и овде у Београду.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То није могло да се уноси јер обдукција није рађена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знате за те бројеве?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Знам, али није рађена обдукција.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Није рађена обдукција.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па уноси се и то је рад судског патолога, и он буде евидентиран у деловоднику?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте, али.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то СП број или је неки други то је небитно али добије један посебан број сваки записник добије посебан број, па ако је било 50 записника питам вас да ли су они уношени у неки деловодник, неку књигу?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Требало би да су уношени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се сећате да су они имали неке своје бројеве?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не знам тачно, али требало би да су уношени јер ако је већ направљен он је морао добити број, он је морао добити број. Број се уноси на крају, значи кад се обави све, број се уноси, то уноси службеник који се нађе горе, он уноси број, то мора сваки записник добити, а не само, да ли су уношени или нису.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Овај Цихларж, да ли је то Зденко Цихларж?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да. Нисам сад ево сад нисам размишљао о том детаљу да ли је постојао, то не могу да тврдим, сматрам да би требало али да сам сад баш сигуран да је то унешено, нисам сигуран.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нешто сте у истрази говорили о некој критици или критикама тузланског руководства, да је критиковано било тузласко руководство?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: А па то смо могли на радију чути.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да наставим или вас је ово довољно подсетило.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Знам шта сте, да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Можете одговорити.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То се могло на радију чути, не конкретно тузланско мислим али рецимо тадашња, било је критика у том смислу да је читава Босна ето сад брани се све једино се у Тузли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Једино је у Тузли мирно?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па да, једино је у Тузли мирно, као што је и било, ја сам то одмах рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реците ми, ви сте схватио сам читајући ове списе, напустили Тузлу?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Иселили се из Тузле, када?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: 02. октобра исте године.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: `92.?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зашто?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Из личних разлога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Из личних разлога?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су Срби напустили Тузлу?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Први дан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Први дан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је то први дан?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па кад је колона излазила, односно други дан кад је колона формирана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле сутрадан по овом догађају?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да. Кад је колона формирана ја мислим по мојој процени изашло је 20 000 људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су ти Срби били запослени у јавним предузећима?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Полицији, судству и тако даље?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било, ви сте колико дуго патолог у Тузли?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Радио сам тамо 4 године.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Од?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: 4 године сам радио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: 4 године, рекосте да сте били упућени на раднике полиције, са њима сте пуно сарађивали, је ли било припадника српске националности међу радницима полиције?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Је ли било шефова неких полиције Срба?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па ја мислим да је, мислим да је, али не могу сад, мислим да је шеф крим службе, затим мислим да је, како се овај Михољчић он је исто био у СУП-у, то су све људи који су отишли тад, разумете, тај други дан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Који су отишли тад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Је ли знате неког по имену, то шефа неког?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па ево рецимо тај Михољчић Станко ја мислим да му је име он је с нама контактирао. Ја не знам шта је он конкретно био тамо, али имао сам осећај да је он неки ипак овако виши по рангу јер он је био задужен за нас у том руднику кад смо радили јер то је ипак онда била, како да кажем, умешана савезна нека управа и све остало. Знам конкретно зато што је његова супруга предавала на Медицинском факултету па заједно су отишли, отишла је из Завода за судску ова наш технолог, исто отишла је тај дан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате некога ко је радио у ДБ-у?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То не могу по именце говорити јер нисам сигуран, нити се неко декларисао од њих да ради у ДБ-у нити сам ја кога питао баш да ради у ДБ-у. Ми смо контактирали углавном са криминалистичком полицијом на тим задацима и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате ко је Ристо Зарић?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ристо Зарић, он је био једна жртва мислим да се звала, једна од жртава из Живиница се звала Ристо. То знам зато што је било нетипично убиство и сличне ствари, то није било везано за овај случај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су припадници ТО или не знам ни ја ко, ви сте их тако описивали као територијалце, да ли су имали униформе?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, маскирне униформе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Плаве или зелене, има две врсте маскирних, имају оне жуто зелене, имају оне полицијско плаве?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Те жуто-зелене, мада нису, шта да вам кажем неке су биле овако и онако, али углавном ове друге.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су имали неке ознаке можда, неке посебне ознаке на рукавима, на реверима?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ја нисам видео, видео сам ја мислим да ли је тај дан баш или сутрадан ујутру, видео сам да је већина њих ти које спомињем код поште да су носили белу траку овде везану, е то сам видео ако је то нека ознака била онда је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То код поште тај дан кад сте се враћали са?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, не, сутрадан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сутрадан?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: После је било то, добро то сам виђао после па су мењали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта сте ви лично урадили са идентификационим документима која бисте пронашли на лешу који прегледате јер рекосте да сте проналазили такве документе па шта сте радили?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: У ту фасциклу се стављало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У ту фасциклу уз уписивање имена? Да ли се на том записнику тада у том случају уноси име и презиме, дакле да је човек идентификован на основу тога или остаје и даље празно?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не могу ја као сам идентификовати особу. Значи, потребна је сарадња МУП-а јер мора доћи крим. техничар, зна се како иде идентификација.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Кад смо већ код овог, да не губимо време немојте понављати. Кад смо већ овде код овог

записника тог формуларног на девет страна из три целине за који ви кажете да је сачињаван у једном примерку, а у поступку истраге сте рекли и то вас је председник већа подсетио, предочио да сте рекли да је сачињаван у три примерка, па ви рекосте да је то ипак један из три целине, али сте у поступку истраге рекли један примерак иде њима Србима за размену, јер лешеви иду на размену па један примерак иде њима за размену а ови нама за архиву, па неће сад један од оне три целине њима а ова два нама, него мора у целости?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, не. Значи овако ако ми, да смо ми то давали те папире као што је иначе за остале рецимо важно ако неко погине у саобраћају.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него вам указујем господине на нелогичности у вашем казивању да то тако не може то како ви кажете не иде, није логично. У поступку истраге сте рекли у три примерка. Један примерак иде уз леш Србима а два примерка остају нама за архиву. Тако сте нам рекли.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Тако је требало бити, али није било. Ево где су ти људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је ваша изјава молим вас из истраге.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не тако је требало бити. То је поступак кад се ради рецимо како је требало бити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само још ово питање једно. Да ли ви имате сазнања, ето вршили сте прегледе тела и ваш колега Цихларж, да ли је на Брчанској малти или са Брчанске малте вама на преглед леша донет један леш територијалца са Брчанске малте или полицајац, или неког цивила, грађанина који је страдао тог 15-ог послеподне, увече на Брчанској малти а да ви то знате?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не могу тврдити, то је могло бити довежено пети дан, али мислим у свему томе да ја изричито кажем јесте довежен, не могу рећи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви познајете оптуженог Јуришић Илију?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени је иза вас, да ли познајете?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не, не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто је сведок изјавио да је учествовао у овој несрећи у руднику, па бих га питао ко је још учествовао у тој несрећи, у извлачењу лешева.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Тад у руднику Добрња?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Е овако. Значи, био је овај доктор Цихларж, био сам ја, била су четири наша помоћника, ми смо били стална екипа која је била тамо, значи нон стоп. Е, онда је дошао др Зоран Станковић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је он?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Начелник Генералштаба и министар Одбране бивше. Он, па смо радили заједно неких осам дана. Он је са собом довео четворицу доктора, не сећам се више имена, они се нису задржали, отишли су. Са Станковићем смо радили седам дана, онда ту је дошла, ја мислим професорица са Судске медицине Београдског факултета, ја се више стварно не сећам јер ја нисам овде студирао, она је била, била је четири дана, онда су они отишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то је на послу око спољашњег прегледа лешева.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, идентификације.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте и за идентификацију, али уопште око те акције је ли се ангажовала војска?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Како да не, како да не па војска је вршила превоз и све остало камионима, војска је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Моје питање је да ли је за сваки леш који је овај сведок, ружна реч да је употребим, обрадио, рађена и скица леша односно да ли је у оне формуларе са скицама људског тела уношено то што сте пронашли код спољашњег прегледа леша?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: То би требала да буде процедура, међутим могло се десити да не пронађемо ништа, значи да ја не могу утврдити узрок смрти, ја сам имао лешеве који су били апсолутно без икаквих вањских повреда и тад нисам имао шта да уносим.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У ситуацији кад говоримо сад о тих 49, 50, 51, 52 од људи које сте ви обрадили да ли сте у ситуацијама кад пронађете поврду уписивали, односно убележили у ону скицу.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, требало је грубо убележити повреду.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Положај повреде.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Положај повреде да ли је у питању, да ли се може претпоставити да је нанешена ватреним оружјем, експлозивним средством.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је и та скица, дакле то је оно 4 стране тела, је ли тако?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је то део документације која је улазила у ту пластичну фасциклу?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Она би морала да буде на првом месту, то је прва страница записника која се односи на оно што ја радим рецимо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли након завршетка обраде.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Уношења тих повреда у скице ви потписујете ту скицу, односно ту документацију?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, не би било никаквог разлога да га не потпишем.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то значи да бисмо овог тренутка да имамо такву једну фасциклу ви могли препознати шта сте ви радили а шта нисте?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Ако сам ја радио могао би препознати, требало би да могу препознати. Требало би да могу на основу повреда.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте у току рада на тим мртвим телима, односно лешевима, имали прилике срести се међу тих говорим 48-9, 50.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Нисам ја њих све видео.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Међу тим које сте ви обрађивали да ли је било женских лешева?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Тих ајмо неку цифру узети на пример, говоримо о 25 лешева, тих 25 лешева ја нисам прегледао данас прије подне, то је значи био процес који је трајао два, три дана. У међувремену је почело бомбардовање, да ли је и неки цивил жена, као што видите овде што пише.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, ја говорим о овим лешевима, дакле да ли се сећате, ако се не сећате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само чега се сећате, ако се не сећате, реците не сећам се.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Али у та три дана док сам вршио идентификацију ових могла је доћи и нека жртва рецимо жена која је страдала неvezано за ово, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, али да ли се ви сећате, одговорите на питање?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не сећам се.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се сећате да ли је међу тих 50 односно половина ако сте ви радили половину, која је испред вас да тако кажем прошла било и лешеве који нису одговарали старости по оном општем сазнању кад би тренутак смрти могао да наступи, да ли је било и лешева старијег датума него што је 15. мај '92. године, ако сте ме разумели?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Значи конкретно од тих.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Од тих да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Брчанске Малте.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Да, да ли је било лешева који су.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Који су довежени са Брчанске Малте али да нису били лешеве за које сте могли закључити да су стари дан или два?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па сад да вам кажем ја код угљенисаног леша нисам могао утврдити датум смрти.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: ОК, да ли вам је приликом сачињавања те документације коју сте сачињавали, било ко сугерисао или наређивао да описујете нешто што не одговара истини?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не. Мени нико није тако рекао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете описати речима како изгледа мртво тело, односно леш након што ви завршите свој део посла и предајете га неком другом, дакле да ли уз њега иде одећа, ствари које су нађене поред њега, где иду и где се налази та пластична фасцикла?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Не знам, то вам не могу описати зато што ја не облачим леш, ја кад долазим, леш је скинут, већ претражено то његова одећа, да ли постоји документ, ако постоји нешто ту су били ови после трећ и четврти дан су били из СУП-а па су сликали као те документе, то је све, а куд је леш одвезен, да ли је он обучен, или није, ја то не знам јер то уопште није било у оквиру мог посла и било би можда чудно да сам се распитивао, није уобичајен посао, ја то не радим, значи ја сам радио са искључиво нагим, голим лешом, после тога техничари ти помоћни радници сви одвозе тај леш, да ли се он облачи па чак и у овим обичним условима, мислим.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је неко са вама обавио било какав разговор након саслушања код истражног судије да би вас подсетио на дешавања из 15. маја '92. године, да ли је неко на вас утицао да данас говорите овако за разлику од оног како сте причали код истражног судије?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Нико, ја сам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Немате.

Да ли ви уопште имате сазнања ако тога дана, тог 15. кад се све то издешавало, нисте могли, није могао да се обави увиђај, да ли је неки од

наредних дана нешто рађено на лицу места, да ли је снимано, да ли је нека скица прављена, да ли било шта постоји да је одрађен увиђај?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Па сад да ли је одрађен увиђај или није, ја то не могу знати по процедури би морало да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али да ли имате случајно сазнање?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Пазите, други, већ трећи дан почело је бомбардовање, значи није више било таквог шетања сад да ћу ја отићи на Брчанску Малту да видим да ли неко тамо слика или нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, само да ли имате сазнања?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Нисам чуо, јер да вам кажем нешто тад у то доба односи, ми смо рекли смо имали присне односе са полицијом, са судијама, са свим мислим звали смо се у пола ноћи ако се може одрадити ово сутра имам овако и онако све то, међутим ти односи су како би вам рекао, ти односи су постали строго и више него професионални, ја вам кажем да смо добили да је мени шеф рекао нема приче, нема овога, нема онога, значи кад је он мени рекао шта су тек онда другима говорили, тако да су то комплетно захладило, а друга ствар верујте ми у таквим околностима распитивати се знате око тога јесте ли ви радили увиђај или нисте, а људе су прогањали после по Тузли наводно зато што су гориле лампе па су сијалицама давали знакове на Мајевицу и куд, мислим према томе није било упутно се упуштати у такве ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате ви неко питање оптужени?

Оптужени нема питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Немам ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Из Сомбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Сомбора, који су ваши трошкови? 3.000,00 динара јел вам подмирује ваше трошкове?

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Јесте.

Сведок тражи трошкове на име трошкова доласка.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку 3.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам лепо господине Хлодик, можете ићи.

СВЕДОК ЗДРАВКО ХЛОДИК: Хвала лепо. Ја могу ићи онда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

За данас смо завршили.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже, а следећи заказује за:

07. новембар 2008. године са почетком у 09,30 часова, судница број 4.

Накнадно ћете бити обавештени о распореду саслушања сведока.

Записничар

Председник већа-судија